

ALMANACH PRACÍ STUDENTŮ TVŮRČÍHO PSANÍ

2009 - 2017

**LUKÁŠ, SVĚTLANA, ANEŽKA, HONZA, ANDULKA, JITKA,
JULIE, BĚTKA, MAGDA, ESTER, NIKOLA, MILENA,
JOSEFÍNA, MARKÉTA, EMILKA, VOJTĚCH, JANA, ŠÁRKA,
JAKUB, BARUŠKA, BÁRA, MARTIN, STANDA, VERONIKA,
DAVID, ONDŘEJ S., ONDŘEJ P., LADA**

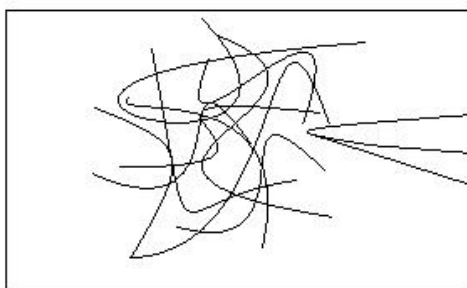
Člověk je měřítkem všeho. Je to výhoda. Jednou se měří slonem, podruhé mravencem.

Svět vytváří rezervace pro slony. Co pak s nimi, když ji celou vyžerou.

Evoluce jednou vyrovná velikost zvířat. Jen nevíme, jestli se blecha zvětší do velikosti slona, nebo slon zmenší do velikosti blechy.

Je ve světě slonů místo pro myši?

doodles

limeriky

V Austrálii žije malý ptáček kivi,
co se pořád všemu stále diví.
„Jak je možné, že ostatní ptáci létají?
Je jasné, že se jednou přeci zabijí!“
Ten udivený ptáček kivi.

pH mléka andských vikuní,
je neustále takřka konstantní.
Mléko se těší lidské oblibě,
bohužel vikuně se dojí nelibě.
„Zdravé mléko andských vikuní!“

V Rakovníku na rohu,
visí Santa za nohu.
Kolem něho spousty dětí,
jeden z nich ho mlátí větví.
V Rakovníku na rohu.

Šedivá pondělí ve školní lavici,
ze všech těch předmětů prázdko máš v palici.
Úča, co myslí, že rozumíš matice,
chce, abys vysvětlil, co je to k-tice.
Smutno je v lavici.

Podivné setkání - apokryf

Na starý se les se pomalu snášela tma, když z jednoho z domů na okraji louky rychlými kroky vyklouzla postava v červeném kabátku. Neslyšně za sebou zavřela těžké dveře, nazula si červené vysoké boty, které měla připravené za dveřmi, a utíkala do lesa. Děvče mělo štěstí, nikoho z vesnice nevzbudilo. Nepozorovaně se dostalo až na okraj lesa, kde se na chvíli, udýchané, zastavilo a utřelo si slzy. Sáhlo do kapsy, kde nahmatalo jízdenku na vlak, popotáhlo a nejistým krokem se vnořilo do tmavého lesa.

Dívka pomalu kráčela po známé cestě, která se v noci zdála naprosto cizí. Teprve teď si uvědomila, že nechala doma košíček s bábovkou a vínem, které chtěla zanešť babičce

k svátku. Vracet se už nechtěla, a tak natrhala nějaké kvítečky, co našla u cesty.

Až budu v Americe, tak babičce pošlu, cokoliv si jen bude přát, řekla si v duchu a pokračovala, teď už s úsměvem na rtech, v cestě. Netrvalo to ani pět minut a zaslechla za sebou nějaký šramot. Zrychlila krok. Šustění neustávalo. Měla pocit, že se každou chvíli ozývá z jiné strany. Bála se ohlédnout. Skoro už běžela, když ucítila, jak ji něco dýchá na paty. Zakopla a upadla na zem. Rychle se přetočila na záda, ale nikde nikdo. Vstala a pořádně se rozhlédla kolem sebe. Nikdo ji nesledoval a šramot byl pryč. Otočila se zpátky směrem, kterým zprvu šla, a vykřikla. Stál před ní mohutný černý vlk a olizoval si pysky.

„Jedeš!“ šokovaně se rozkřikla a máchala přitom rukama. Vlk se jenom zamračil.

„Taky vám přeju dobrý večer, to jsou my způsobu, copak vás doma nenaučili slušnému vychování?“ zeptal se našťavaně a lenivě si před ní sedl. Dívka se trochu začervenala.

„Omlouvám se, pane Vlk, ale vyděsil jste mě,“

Vlk zamručel něco na omluvu, pak se zvedl a pozorně si ji prohlédl: „A kam jdete, slečno, takhle pozdě v noci? Jak se vůbec jmenujete? Myslím, že jsem vás tu ještě nikdy neviděl.“ Nenápadně se kolem ní lísal a očuchával ji.

„Jsem Karkulka a jdu za svojí babičkou, která bydlí na Paloučku, protože měla svátek, ale jenom na skok. Potom mám jiné plány,“ odpověděla a dovolila si sáhnout na vlkův heboučkový kožich.

„Jiné plány?“ začal zvědavě vlk, „má to něco společného s vaší rozmazanou řasenkou? Plakala jste snad?“ Vlk dokončil svůj průzkum a znovu se usadil před Karkulku.

„Ach ano, pane Vlk,“ začala smutně, „chtěla bych totiž být slavnou herečkou, ale moji rodiče s tím nesouhlasí. Takže jsem musela utéci takhle v noci,“ otřela si novou slzu z tváře a podívala se na vlka, který si ji celou dobu úlisně měřil, a na jazyku se mu sbíhaly sliny.

„Ale neříkejte, to je nemilé. To moc dobře znám, moji rodiče pro mě také nikdy neměli pochopení,“ zakňučel soucitně a lehl si před Karkulčiny nohy a udělal psí oči. Karkulka měla sto chutí vlka podrbat za ušima, ale ovládla se.

„Vážně? To je úžasné, že jsem konečně našla někoho, kdo mi rozumí. Víte, pane Vlk, normálně chodím právě za babičkou se svými problémy a ona se vážně snaží mi porozumět. Jenže kdo to nezažil, ten to nepochopí,“ začala a vlk se pro sebe usmál. Karkulka si k němu přisedla a roztřesenou rukou ho jemně šimrala za ušima, což bylo vlkovi velmi příjemné.

To je paráda, ještě lepší by bylo, kdyby na chvíli zmlkla, to bych při tomhle slastném šimrání i usnul! Jenže lidi, je to s nimi tak těžké, pořád něco melou! pomyslel si, zatímco poslouchal Karkulčiny nářky o nechápavých rodičích.

„Babička mi dokonce dala peníze na jízdenku! Podívejte se!“ zvolala někdy uprostřed svého proslovu a vlk zaostřil na malý papírek, který Karkulka vytáhla z kapsy.

„Takže zítra ráno odjízdim prvním vlakem a už se sem nikdy nevrátím. Budu slavnou herečkou v Americe!“ Znovu se zasnila a na chvíli přestala vlka drbat. Ten neslyšně zavrčel.

„Ale už je tolik hodin! Babička na mě jistě už netrpělivě čeká, moc vám děkuji za popovídání, pane Vlkou. Spřízněná duše se dneska hledá těžko, určitě vám z Ameriky pošlu dopis.

Radši flákotu..., problesklo vlkovi hlavou. Pak se zvedl a podal Karkulce packu na rozloučenou. Ta s úsměvem odešla a začala si dokonce vesele pískat. Vlk se za ní díval a přemýšlel o svém plánu.

V břiše mu kručelo jako nikdy předtím a Karkulka i s babičkou byla lákavá vyhlídka. Ale něco hluboko uvnitř jeho srdce mu říkalo, že to nemůže té nešťastné dívce udělat. Nakonec si zhluboka povzdechl. *Jsem slabota!* pomyslel si a obrátil se na druhou stranu rozhodnut, že vykrade první kurník, který najde.

Vlak

Budík začal pípat jako každý den přesně v sedm hodin ráno. Ten protivný pronikavý zvuk naplnil úplně celý pokoj, odrážel se od stěn a prostého nábytku, od stropu a linoleové podlahy. Byl to pronikavý vysoký tón C, který se měnil v dunivé Gis. A znovu k vysokému C a zpátky ke Gis. Ten pravidelný rytmus těchto tónů vzbuzoval podezření, že majitel budíku nebude úplně normální. Ten tón si totiž nastavil sám. Vlastně si i sám vyrobil ten budík. Ticho.

Mladík sebou prudce škul, jako by ho právě tato nenadálá změna probudila. Byl dokonale svěží, i když spal jenom pár hodin. Venku už bylo úplně světlo. Ptáci za oknem zpívali. Byl krásný letní den.

Muž ještě chvíli ležel se zavřenýma očima a snažil si představit to, co se mu zdálo. Vybavil si jen koleje...vlak...ubíhající krajinu...nějaké ženy...ale nic víc. Byl to jen další nesmyslný sen. Jeden z těch, které se každý den zdály tisícům lidí na tomto světě. Těm, kteří by v tom hledali něco víc, těm by se mladík vysmál. Nevěřil na magii, na Boha, na spiritualitu, a hlavně nevěřil lidem. Jeho nevěřičnost hraničila občas i s nenávistí. Považoval ostatní za něco míň a sebe za něco víc? Války, láska, bolest - to všechny byly zbytečnosti, kterými pohrdal. Rozmary lidské marnosti. Věřil jen tomu, co bylo vědecky doloženo, nebo se dalo spočítat. Přehlížel ostatní a choval se k nim chladně a arogantně. Nikdy nikoho nemiloval a nikdo mu nepřirostl k srdci. Možná mluvil o přátelích, ale on k nim přátelství necítil.

Většinu svého dětství strávil u počítače nebo ve škole. Nejdřív hrál normální počítačové hry, později se seznámil se skupinkou dalších hráčů a hráli hry spolu. Když jim to nestačilo, rozhodli se začít hackovat. Napadali společně jednotlivé uživatele a servery. Výsledkem bylo studium na programátorské škole a tvorba softwaru pro běžné uživatele. Někdy si software „vypůjčil“ a dal ho jinému uživateli. Nakonec začal i s počítači normálně pracovat. Pro někoho nudná práce, pro někoho jen čísla a symboly. Pro něho to však byl celý život. Něco, co mělo nějaký vyšší smysl. Něco, co měla aspoň nějaký smysl. V chaosu života byl řád čísel uklidňující. Pomalu otevřel oči.

Jeho pečlivě uklizená místnost vypadala jako vždy. Propadl stylu života jménem IKEA. Stolek z pravého dřeva za dva tisíce korun, polička z jasanu za tři a půl tisíce, kancelářské křeslo z katalogu Podzim (pravá kůže) za pět a půl tisíce a jednolůžková postel za sedm tisíc. To nezahrnujeme doplňky do kuchyně, do obývacího a do koupelny. Tmavě modrý kobereček, pokrývající kus drahé plovoucí podlahy, která byla jen v chodbě, aby mohli sousedé tiše závidět. Nikde nebylo ani zrno prachu, protože měl v rohu obývacího vysavač značky Elektrolux. Kuchyně byla stejně „přeplácaná“ jako zbytek tohoto malého bytu. Stěny byly pokryty tapetami barvy míchaných vajíček. Žádná zvířata, přítelkyně, nafukovací panna či jiné erotické pomůcky - prostě nic.

Potlačil zívnutí a vstal. Protáhl si záda. Chvilí přemýšlel, jestli má cenu trochu posilovat, nebo si dát sprchu. Jako vždy se rozhodl pro sprchu. Záměrně si zvolil nejdřív studenou, aby se probral. Postupně teplotu přidával, a když mu úplně vyhovovala, začal se mýt. Když skončil, strávil ještě pět minut v koupelně tím, že se holil. Neměl rád ani lehké strniště. Chtěl být vždy dokonale oholen. Používal drahý holicí strojek a gel, aby na jeho tváři nebyla ani stopa po vousech. Chtěl být úplně dokonalý a seriózní.

Někdo by jej možná označil za metrosexuála, ale to byla blbost. Nedělal to kvůli kráse. Nechtěl se někomu líbit. Jednalo se o řád. Navíc nechtěl být dokonalý jen po fyzické stránce, ale i po stránce duševní. Vše muselo být do puntíku přesně. K jeho filosofickým ideálům to ladilo dokonale. Workholik, perfekcionista - to byl celý on.

Jeho každodenní snídaně se skládala z dvou toastů a jednoho šálku instantní kávy. To spořádal velice rychle, protože neměl už mnoho času. Vrátil se do koupelny, vyčistil si zuby a oblékl se. Ještě před odchodem si upravil vlasy a připnul si visáčku se jménem: „James Nine. Technická podpora. Hlavní pracoviště.“

Byl krásný letní den. Svěží vítr mu hladil tvář, sluneční paprsky se odrazil od všeho, ptáci zpívali a listí se mírně chvělo. Tak krásné a poetické, ale ne pro něho.

Chvilí si hrál s myšlenkou, že spočítá právě úhel dopadajících a odražených paprsků, pak si však uvědomil, že mu někdo volá na mobil. Vibrovala mu kapsa. Nikdy si nenastavoval zvuk - monotónní melodie jej vytáčely, polyfonní byla trapnou náhražkou a na mp3 neměl rád dostatečně žádnou písničku.

Podíval se na display. Pod trapnou osmibitovou ikonkou telefonu bylo jedno jméno. Byl to jeho nadřízený. Zamračil se a zmáčkl zelené tlačítko. Přiložil si přístroj k uchu a řekl: „Dobrý den, pane. Už jsem na cestě do práce. Mám pro vás ty...“

Šéf ho však přerušil slovy: „Dneska do práce nemusíte chodit vůbec, Jamesi. Rozhodl jsem se, že vás pošlu na služební cestu. Jen na jeden den – odpoledne už budete hezky zpátky doma.“

Mladík se zarazil a zeptal se: „Ale pane, co ta zpráva, kterou pro vás mám? A co ty další věci...“

„Za tuhle cestu můžete získat povýšení, Jamesi,“ uklidňoval jej rychle šéf, „tedy – pokud pojedete. A já předpokládám, že pojedete, protože je to velice urgentní. A pro tak důležitou věc pro šéfa by někteří obětovali i svůj život.“

Mladík si povzdychl. „Fajn,“ hlesl nakonec, „co mám udělat?“

„Pojedete do Londýna. Tam na hlavním nádraží bude čekat muž, který vám předá jistý kufřík. Ten odvezete sem k nám do firmy,“ vysvětloval vedoucí, „když to zvládnete, tak dostanete kancelář v prvním patře.“

James se zasmál. Kastovní systém firmy, ve které pracoval, se dělil na různá patra. Nejhorší bylo podzemí, kde byli ti největší hlupáci, uklízeči, poslíčci, technická podpora a právě James Nine.

Následovalo přízemí, které bylo skoro úplně prázdné, až na výtah a ochranku. Právě tohle symbolické „nic“ mělo dokazovat, že ti dole jsou ještě něco míň. Dalších dvanáct pater kanceláří, ve kterém se uzavíraly všechny obchody, transakce a dohody, bylo cestou k úspěchu. Zde byli ti, kteří vlastnili akcie, dělali podpůrný software, hledali sponzory, dělali reklamu nebo zajišťovali plynulý chod podniku.

Čím výš jste byli, tím víc jste byli. Přímá úměra. Nešlo tolik o znalosti, jako o schopnost lézt šéfovi do jeho bohaté zadnice.

Ve třináctém patře byl jenom samotný šéf, Bob Wall, a jeho pět sekretářek, které se umístily jen díky pevnému a dobře tvarovanému poprsí. Jinak byly úplně k ničemu. James se občas divil, že dokážou uvařit vůbec kafe.

„Dobře, udělám to, pane,“ souhlasil po chvílce přemýšlení James, „dnes odpoledne to tam budete mít.“

„Skvěle, tak odpoledne,“ řekl vedoucí a tím ukončil rozhovor. James si schoval mobilní telefon do kapsy, otočil se a vydal se směrem na nádraží.

Brzy zaskřípaly. Vlak začal zpomalovat, až nakonec zastavil. Hvizd píšťalky. Davy lidí začaly vystupovat. Tlačily se a mačkaly. Jejich vlna málem smetla všechny nastupující.

James byl jedním z těch, kteří se snažili do vlaku dostat. Podařilo se mu to až po pěti minutách. Když vylezl nahoru, uvědomil si, že všechna kupé budou stejně plná. Naděje, že bude moci být sám, byla pryč.

Rozhlédl se na obě strany. Levá část vlaku vypadala méně plná, proto se vydal tam. Pomalu kráčel úzkou chodbičkou a nahlédl do každého kupé.

V posledním kupé byl jenom jeden muž. Byl vysoký, hubený a o něco starší než on. Jeho chladné modré oči koukaly z okna a černé vlasy se mu nepatrně vlnily. Tváře měl propadlé a čelo vystouplé. Vrásky starostí kolem úst a očí. James se zastavil, otevřel dveře a vlezl dovnitř. „Je zde volno?“ zeptal se.

Muž se k němu otočil a přikývl. James dal své malé zavazadlo do horní přihrádky, sedl si na volné místo a snažil se nedívat na muže naproti. Ten vytáhl z obleku hodinky, podíval se na ně a zase je uložil do kapsy.

„Jmenuji se John,“ zašeptal neznámý muž a James zvedl hlavu. Muž si jej se zájmem prohlížel.

Mladší z nich si odkašlal a odpověděl: „Jestli zkoušíte balící styl konverzace, tak ne, nejsem gay.“

„Ehm...“ ušklíbl se muž, „já se omlouvám, ale nebalím vás. Také nejsem gay. Jen si rád povídám s lidmi, jako jste vy.“

„Jenže já si povídat nechci,“ odsekl našťvaně James a pohlédl z okna. Druhý muž se napřimil, ale dál nic neřekl.

Poslední cestující nastoupili. Vlak sebou trhl, pak se pomalu začal rozjíždět. John si všiml všech těch tváří na nástupišti. Byli to jen lidé. Omezení a povrchní. Nikdy neměl rád společnost – což mu hodně lidí vytýkalo.

„Neměl byste se tak uzavírat před světem,“ prohlásil po chvíli mlčení John a znovu upřel své oči na Jamese.

Ten se stále jeho pohledu vyhýbal. Bylo nepříjemné hledět do těch modrých očí, které nikdy nemrkly. Jako hluboká studna, nebe. Pocit toho, že vám vidí až do žaludku.

„Jak to víte...teda...“ zamračil se James, „nevíte...co si o sobě vůbec myslíte? Já se před žádným světem neuzavírám! A co je vám vůbec do mého života! Sakra, chlape, nevíš si mě a já si nebudu všimnout vás.“

John se ironicky zasmál a řekl: „Do vašeho života mi nic není. Jen mi připadáte jako ten typ člověka, který nemá ženu, nemá holku, neví, co je to zábava, neví, co je to sex...ale jak chcete, nebudu se starat.“

„To už vážně přeháníte, pane!“ vykřikl John, „já...já náhodou sexuálně žiju...jo, mám přítelkyni...a bavím se různě a s kým chci!“

John se znovu začal smát a pronesl: „Vždyť je na vás vidět, že jste ještě nezkušený panic, kterého ani náznakem neposkvrnila láska. Že jste jen kariérista a materialista, který neví, co je to paření a chaos. Moc se řídíte řádem a to z vás dělá omezené páteřní třídy a totálního suchara. A s tímto přístupem nikdy ničeho nedosáhnete.“

James se zarazil. V těch slovech bylo více pravdy, než si chtěl sám připustit. Uklidnil se a téměř neslyšně řekl: „Víte co, já si nebudu vůbec všimnout vás a vy si nebudete vůbec všimnout mě...platí?“

„Co kdybychom uzavřeli jinou dohodu?“ nahodil se John, „dohodu, která změní váš život. Dohodu, která dokáže, že nejste ten typ člověka, za kterého vás ostatní považují.“

„Jakou?“ zajímalo Jamese. Snažil se to říct úplně ledabyle, ale nepatrná zvědavost byla z jeho hlasu cítit.

John se usmál a pravil: „Po dobu, dokud tento vlak pojedě, se budete bavit. Jen to zkusíte. A já vám zato na konci vaší cesty prozradím něco o této vaší výpravě.“

„Jak byste mohl vědět něco o mé cestě?“ podivil se James.

„No třeba to, že vás sem Bob Wall poslal, nebo že vám slíbil postup do prvního patra. Vím toho hodně,“ pravil celkem nevzrušeně John a prohlížel si Jamese.

James se zamračil a řekl: „Ale...jak to víte? Vy znáte Walla? A znáte mě?“

„Jak to vím?“ usmál se spiklenecky John, „Víte...já pracuji v největší světové firmě. Mým úkolem je být informován.“

„Microsoft, Apple, KGB, MI6, CIA...?“ chrлил ze sebe James své nápady, „nebo něco méně komerčního?“

John ho zarazil a zašeptal: „Největší firma na světě jen tak neřekne svůj název, nemyslíte? Jsem jen její vyslanec. Ale ještě dneska vás to prozradím. Pokud přijmete mou sázku, tak vám to řeknu. Přísahám.“

„Fajn...přijímám. Budu se dneska – po dobu této jízdy- s vámi bavit. Budu hrát tu vaši pitomou hru,“ souhlasil James a zamračil se.

John zatleskal a pokynul uctivě hlavou. Vtom začal vlak zpomalovat. Blížili se k další zastávce. Oba muži nic dalšího neřikali. Jen sledovali zástupy lidí, které nastupovaly a vystupovaly, a čekali, než se vlak dál rozjede.

Dveře kupé se otevřely. Na prahu stála mladá pohledná slečna. Tmavé vlasy jí spadaly do tváře, její tyrkysové oči byly široce rozevřené a malý nosánek dokresloval její dokonalou tvář. Nebyla nijak vysoká, ale její dokonalá postava tento nedostatek plně vyvažovala. I když byla krásná, tak měla na tváři mnoho líčení. S každým nádechem se její ňadra zvedala. Oblečena byla velice spoře. Měla jen červenou sukni a tmavé tričko.

„Je zde volno?“ zeptala se roztomilým a zvučným hlasem a nenápadně se začervenala, když spatřila Jamese.

„Ji...jistě,“ vykoktal mladík a pokusil se o úsměv. Dívka si sedla vedle něho a dala nohu přes nohu. Z malé kabelky si vytáhla rtěnku a zrcátko. Chvíli se upravovala.

John sáhl do svého saka a vytáhl malý papírek a tužku. Na papírek něco napsal a podal to Jamesovi. Mladík si papírek vzal a přečetl si jej. Stálo tam: „Je to pěkná dívka...zkus ji sbalit a prozradím ti to, co chceš vědět.“

James se podíval na Johna, který se v tu ránu zvedl a řekl: „Omluvíte mě, prosím? Musím si odskočit. To víte – žaludek a můj věk dělají své.“

Když za sebou zavřel dveře, nastalo rozpačité ticho. James párkrát otevřel ústa, ale na nic víc se bohužel nezmohl. Pohlédl z okna, nenápadně na dívku a znovu z okna. Nevěděl, jak z této situace vybruslit. Začal se nervózně potit a slin se mu nedostávalo.

„Váš společník se asi chvíli na té toaletě zdrží, že, pane?“ přerušila trapné ticho ta pohledná dívka.

James k ní zvedl oči a zachraplal: „Asi ano...ale není to můj společník...známe se jen chvíli...proč?“

„Jen tak,“ vyhrkla dívka a koketně se pousmála, „já myslela, že bychom...třeba...pokud chcete....“

„Pokud chci co?“ naléhal na její odpověď James. Dívka se zachichotala, zvedla se a sedla si Jamesovi na klín. Jednou rukou mu hladila stehno a druhou zajela pod tričko. Bylo by to příjemné a dokonalé, kdyby...

James se zvedl a rozzuřeně vykřikl: „Co to děláte?!“

Dívka se mírně zarazila a zašeptala: „Já myslela, že víte, jak to chodí. Já vám ulevím od...od vašich problémů a vy mi pak zaplatíte.“

„Vy...vy jste nějaká děvka? No sakra! To snad ne! Ne, nechci...nechci...nemám zájem!“ zaburácel James a zatvářil se, jako kdyby viděl něco odporného, co se válí ve stoce.

Žena se uraženě zvedla a našťavaně odešla. Ve dveřích se ještě málem srazila s Johnem, který měl na tváři pobavený úšklebek.

Když se za ní dveře kupé zavřely, John se zasmál a jízlivě zašeptal: „Tak dneska vám to asi nepovím, co?“

„Byla to děvka. Na tak nízkou úroveň jsem ještě neklesl,“ pověděl pohotově James a zkřížil ruce, „nechci jít s někým tak povolným.“

„Takže chcete vyšší úroveň!“ zaradoval se John a promnul si ruce, „to se mi líbí, kamaráde.“

Parfém té ženy byl ještě pořád v kupé. James se nepatrně v sedačce zavrtěl, když parfém ucítil, poté se zvedl a otevřel okno. Čerstvý vzduch byl jako probuzení. Náhle byl plný nové energie.

„Ano, pane Bolde,“ řekl ženský hlas, „už jedu do Londýna. Dnes do té banky zajdu a zaplatím ty účty. Pak zavolám vaši ženě, že budete mít zpoždění.“

Ten hlas byl příjemný a sladce modelovaný. Koncové hlásky mírně polykal. James zvedl hlavu a podíval se, komu ten krásný hlas patří. Byla to mladá vysoká žena, zrzavé vlasy měla

do drdolu a lahvově zelené oči. Měla krátkou sukni, proto bylo vidět, že má nádherné nohy. Na očích měla brýle a v ruce držela telefon. Právě procházela kolem jejich kupé a nahlédla dovnitř.

„Zkus tuhle,“ navrhl šeptem John, když se dveře kupé otevřely.

„Mohu si k vám sednout, pánové?“ zeptala se žena a do telefonu řekla, „ještě vám zavolám, Bolde.“

„Bude nám ctí, paní,“ přikývl John, „tak krásná společnost je mezi námi vítána.“

Žena se nepatrně pousmála, poté si sedla vedle Jamese a řekla: „Musím vás opravit, pane, ale nejsem paní. Jsem slečna.“

„Třeba jste nepotkala ještě toho pravého,“ zasmál se John, „a třeba se zamilujete do svého šéfa...kdo ví? Mimochodem - mé jméno je John a tohle je můj společník, který se jmenuje James Nine.“

Slečna si prohlédla Jamese, který se jen bolestivě ušklíbl, pak pravila: „Jmenuji se Karol a jsem asistentka pana Bolda, který je šéfem firmy Alin.“

„Tahle firma nám dodává toaletní papír!“ mrkl James, „a není nic lepšího, než si utřít Alinem pr...“

„No ták!“ přerušil ho John, „takové vtipy ve společnosti dámy? Zaprvé jsou nevhodné, zadruhé jsou trapné a zatřetí se vám to vůbec nepodobá, drahý Jamesi.“

James se zamračil a okřikl ho: „Nevíte, jaký jsem. A i kdybyste věděl, lidi se mění.“

„Někdy sice pozdě, ale přesto máte pravdu,“ podotkl John a smutně se usmál. Když si všiml, že ho oba pozorují, vstal a vyhrkl: „Omluvte mě, ale musím jít na toaletu. To víte - starý muž, vlakové jídlo a žaludek...“

„Nejsou náhodou tyto řeči do společnosti nevhodné?“ napomenul ho James a spiklenecky mrkl.

John se ve dveřích zastavil a poučil jej: „Ne, když víte, jak je podat, Jamesi.“ Poté odešel z kupé.

James by odhodlán tentokrát Johna porazit. Proto se otočil na dívku a začal: „John tam bude dlouho...nechtěla byste po cestě něco zkusit?“

„Co jako?“ zeptala se Karol a rysy jí ztvrdly.

James, který si toho bohužel nevšiml, protože hleděl z okna, pokračoval: „No - třeba se tu spolu pom...“

V tu ránu přiletěla z pravé strany facka. Zasáhla Jamese do tváře. Otočil se na slečnu, která už stála ve dveřích.

„Copak jsem nějaká děvka?“ zaburácela Karol a prohlížela si ho, jako kdyby byl něco odporného.

„Já...ne...nechtěl jsem vás urazit...“ koktal rozpačitě mladík, „jen jsem chtěl udělat...teda jako nabídku udělat...já...“

Dívka se otočila a vyběhla ven. James se sesunul skoro až na podlahu a vydechl snad veškerý vzduch z plic.

„Nesmíte jít na to tak hrrrr, drahý příteli,“ pronesl John, který stál ve dveřích.

„Já už nevím, jak to udělat...“ zašeptal vyčerpaně James, „můžu se klidně snažit celé dny...týdny...měsíce...roky..., ale stejně to bude marné.“

John se zamračil, pomohl mu zpátky do sedačky a pronesl: „Někdy moc času není. Ale nezaufejte - na konečnou to je ještě skoro hodinu. A jedna zastávka, na které bychom měli být tak za minutu.“

Doopravdy - vlak postupně zpomaloval. Přes otevřené okno přicházel zvuk skřípajících brzd. Cuknutí.

John si roztáhl noviny a četl si nahlas: „Dvě úmrtí na Crowlonské ulici...požár na Flet street...nějaká autonehoda...ministr záhadně zmizel...roztomilá kuřátka konečně

v obchodech...blá blá blá...“

„Myslíte, že ještě někdo přijde sem k nám?“ zajímal se James.

„Jsem si tím téměř jist,“ přisvědčil John, „dokonce se vsadím, že to bude žena. A myslím, že to bude vaše poslední šance.“

James se podíval na hodinky a vtom si uvědomil, že mu něco nesedí. Podíval se na Johna a řekl mu: „S tou hodinou jízdy jste se spletl. Konečná stanice je v Londýně a vlak tam má být až skoro za dvě hodiny. Konečně něco, co nevíte.“

„Á!“ zasmál se John, „konečně jsem se v něčem zmýlil. Nevadí, příteli. Stejně byste se měl ale snažit.“

„Když myslíte,“ pokrčil rameny James, „jsem zvědav, jestli někdo přijde.“

Oba se podívali z okna. Davy lidí nastupovaly a vystupovaly. Jako vždycky. Bylo to nudné. Ty tváře bez jména, ty osudy bez náplně, ty duše bez prožitku. A jeden z nich seděl v tomto kupé. Seděl a čekal.

Vlak se rozjel. „Jízdenky prosím,“ přikázal mužský hlas průvodčího, který otevřel dveře kupé.

Oba muži mu podali své jízdenky. Průvodčí je cvakl a poté odešel. James se zatvářil vítězoslavně a řekl: „Vidíte - zase špatně. Nepřišla žena, přišel průvodčí...“

„Je tu volno, pánové?“ zeptal se něžný hlásek. Hlásek tak nádherný a jemný, že se z kupé vytratily veškeré špatné pocity. Hlásek tak dokonalý, že je hřál u srdce. Jemný, dokonale modelovaný, sladký. Nezněl ani jako běžná řeč, ale spíš jako zpěv tisíců slaviček.

Ten hlásek patřil dívce. Nejkrásnější dívce, kterou kdy James viděl. Měla světle hnědé vlasy, které se mírně vlnily, maličký nosánek a tváře s růžovým nádechem. Rty jemné a sladké, ale kdyby chtěla, mohly být i jedem. Sukně jí spadala nad kolena, ale to co bylo vidět, svědčilo o její dokonalé postavě. Nejtajuplnější však byly její oči, které měly barvu letního nebe a zároveň barvu hlubokého moře. Zrcadlily radost ze života a naději, že se ještě nepřiblížíme ke zkáze. Kdyby andělé existovali, ona by byla určitě jedním z nich.

„Ano, slečno,“ usmál se James.

Dívka si sedla vedle Johna, který se tajemně usmíval. Dívka si se zájmem prohlížela Jamese, pak pronesla: „Taky jedete do Londýna?“

James přikývl a dodal: „Takže tu budete po celou dobu naší cesty?“

„Snad ano,“ mrkla dívka, „mimochodem - jmenuji se Markéta.“

„Já jsem James,“ pronesl mladík, „a tohle je John. Říká, že ví všechno. Ale on toho dneska už napovídá hodně.“

„Jistě,“ mrkl John, „ale teď mě prosím omluvte. Musím si odskočit - to víte - starý muž a žaludek - to není dobré.“

Když zmizel ven, podíval se James na dívku a řekl: „Víte, když jste přišla, měl jsem dojem, že sem vešel anděl.“

„Jsem potěšena,“ mrkla dívka, poté vstala a sednula si vedle něho, „copak děláte, Jamesi?“

„Pracuji jako technik - nudná práce a nenese to moc, ale člověk něco dělat musí, že?“ zasmál se James.

Dívka se zasmála též a pravila: „No já jsem doktorka v Londýně. To sice vydělává víc, ale je to opravdu někdy o nervy.“

„To se nedivím...operuji, operuji, pitvám, pitvám...že?“ usmál se James a pohlédl dívce přímo do očí.

Stalo se to úplně nečekaně. Dívka byla svou tváří téměř u jeho tváře. Přibližovala se. Ty oči ho pohltily a jejich rty se setkaly.

Doba, která uplynula, byla dlouhá jako věčnost. Jako okamžik, který nikdy neměl vyprchat. Jako něco dokonalého. Byl to oheň, který může pálit, ale přitom jen příjemně hřál. Byl to led, který vás nechá zmrznout, ale přitom příjemně chladil. Vítr, který ničí domy, a teď mírně nadnášel.

Konečně se odtrhli. Dívka si prohlédla jeho tvář a vyhrkla: „Musím si odskočit...omluvíš mě...opravdu za chvíli přijdu. Slibuji.“

„Jistě,“ mrkl James a dívka otevřela dveře kupé.

Stál tam John a ihned řekl: „Být vámi, slečno, tak bych šel na konec vlaku. Je tu asi pět záchodů obsazených a tři nepoužitelné...víte, jak to myslím.“

Dívka poděkovala a prošla kolem něho. John se sedl naproti Jamesovi, který byl pořád zasněný do polibku, a pronesl: „Gratuluji. Vyhrál jste, Jamesi. Dokázal jste to...škoda, že až tak pozdě. Na úplném konci vaší cesty...“

„Jak myslíte to pozdě?“ zajímal se James. Pocit štěstí, který v sobě měl, jako by zmrzl. Přejel mu mráz po zádech. Oba muži si hleděli do očí.

„Už jsem vám říkal, pracuji pro největší firmu na světě,“ pronesl John a odtrhl pohled. Podíval se na hodinky a poté z okna, „a naše firma zajišťuje...zajišťuje rovnováhu světa.“

Mladík se zasmál a řekl: „Na tyhle konspirační teorie nevěřím, ale pokračujte. Rád se pobavím se šílencem...“

„Chtěl jsem, abyste poznal štěstí, než zemřete,“ pokračoval John, „štěstí, které jste nikdy nepoznal? Lásku a podobně...?“

James se zamračil a zeptal se: „Jste snad někdo, kdo mě má zabít? Nájemný vrah nebo tak něco? Vždyť jsem nikomu nic neudělal, tak proč mám zemřít?!“

„Ne,“ zašeptal John, „já vás nezabiju. Tento vlak za minutu vykolejí. A vy jste jeden z těch, co umřou.“

„To má být vtip?“ zajímal se James. V hlase měl však strach, který se dral na povrch. „Co jste zač?“

John se smutně pousmál a řekl: „Jsem smrt.“

„Smrt...?“ zatvářil se nechápavě mladík. Když slova pochopil, zasmál se a dodal: „Vždyť nemůžete být smrt. To je absurdní...to je...“

Vlak sebou škulbl. James se podíval na Johna, který měl strnulý výraz. Další škulnutí, tentokrát silnější. Začaly skřípat brzy. Vagón se otřásl.

John vytáhl hodinky a zamumlal: „Už je čas, Jamesi.“

„A co...co Lenka?“ vykřikl zoufale mladík, který vše konečně pochopil, „i ona musí zemřít?“

„Ne, ona přežije...proto jsem ji poslal pryč,“ vysvětlil John. Vlak sebou naposled trhl. James Nine vyletěl ze sedačky a mířil k protější zdi kupé. Čas jakoby se zastavil. John se ani nepohnul. Jako by vlak vůbec nenarazil. Po tváři mu tekla jediná slza. Zavřel oči. James si vzpomněl na Lenku a na jejich vášnivý polibek. To vše mělo být pryč.

Konečně následoval náraz. Ozvalo se křupnutí v krku a celý svět zahalila tma. Nebo to bylo bílé světlo? Barvy se změnilly na neurčité stíny. Všechny pocity a myšlenky zmizely. Byl to konec jeho cesty. Vlak dojel.

Kokos

list listlistlist
list list list list
list list list list list
list list list kmen listlistlistlist list
list list kmen listlist kokos list list
list list kokos kmen listlist list list
list list kmen list kokos list list
list list kmen list list list
list list kmen list list
list kmen list list
kmen list
kmen
kmen
kmen
kmen
kmen
kmen
kmen
kmen
kmen
kokos kokos
kmen
kmen
kmen
zemězemězeměkmenzemězemězemě kokos
kořeny
kořeny
kořeny
kokos kokos
kokos

Papírová odysea

-Linkovaný sešit připraven k odletu.

Čtverečkový sešit připraven k odletu. Můžete zahájit odpočet.

Deset.

Tak už je to tady. První kompletně papírový modul už bude za chvíli ve vesmíru.

-No jo, je to zvláštní pocit. Bude se mi stýskat...

Devět.

Na mě na Zemi štěstí nečeká. Už se nemůžu dočkat, až přistaneme na Marsu.

-Hmm.

Osm.

Všichni k nám budou vzhlížet jako k hrdinům. Konečně lidem dokážeme, že si po nás nemůžou jen tak čmárat.

-Hmm.

Sedm.

Všechny ty roky usilovného výzkumu a nekonečného zklamání. Když nás předhonili na orbitě, na Měsíc...Ale to teď skončí!

-Hmm.

Šest.

Třeba se nám podaří na Marsu i trvale usídlit. Přestěhovali bychom tam i naše rodiny a Zemi navždy opustili. To by lidem ukázalo! Nezbylo by jim, než se zas chopit dláta a vysekávat ty jejich moudra do kamene.

.....

Seš v pohodě?

-Já už nechci letět do vesmíru!

Co prosím?!

-Já chci ven! Já chci domů!

-Halóó!! Pusťte mě ven! Já chci domů!

Uklidni se! Ven už tě nepustí! Za čtyři vteřiny bude zážeh, ven už se nedostaneš. Svoji rodinu uvidíš za 31 měsíců.

-Nééé! Já musím domů. Já nechci umřít ve vesmíru!

Tři.

Uklidni se. Uklidni se. Nikomu se nic nestane. Víš přece, že papír je nejlepší pro kosmonautiku. Jestli se nic nepokazí při startu, tak budeš za pár měsíců doma a všechno bude jako dřív, jen lepší. Uvidíš!

Dva

-Máš pravdu. Tak už nikdy neuvídím rodnou zem, nikdy se nepodívám do očí svým dětem...Prostě shořím při zážehu, hned tady teď.

Jedna

Zmlkni, prosím tě! A nevrť se tak! Ještě to celé pokaziš!

-Pomóóc!!!

Skutečnost

„ Dobrý den, vy jste Ema Jandová, že?“ zeptal se malý podsaditý mužik v bílém plášti, když vstupoval do ordinace.

„ Ano...“

„ A jste tu kvůli svým halucinacím?“ pokračoval doktor a sedl si naproti ženě.

„ Nebyly to halucinace,“ odsekla přísně.

„... 28letá žena, trvá na tom, že byla v kontaktu s neznámým tvorem, který pobíhal na její zahradě několik dní,... cítí se ohrožena pronásledovateli, kteří po ní jdou právě kvůli tvorovi...“, doktor prolétl očima zprávu od kolegy a uklidil ji do ošoupaných desek.

„ To tvrdí všichni,“ odpověděl s nadřazeným úsměvem na tváři a Ema náhle pocítila stísněnost.

„ Víím, co jsem viděla, bylo to skutečné,“

„ Jistě, a proto jste skončila tady,“ znovu se usmál tím odporným stylem a Emu zamrazilo.

„ Dost už, začneme tím, že mi to povíte úplně celé od začátku se všemi detaily,“

Ema se posunula v pohodlném, ale svírajícím křesle. Neměla zrovna dobrý pocit, že má svůj příběh vyprávět tomuto muži, který ji už od začátku nevěří, a v duchu si nadávala, že si myslela, že ji tady můžou pomoci.

„ Bylo to jedno úterý večer,...byla jsem na zahradě a...“, odmlčela se, aby si mohla znovu rychle prohlédnout doktorův výraz, který ji však nedával jakoukoliv naději, „ uprostřed zahrady, pod naším stromem, jsem to spatřila.“

Doktor si hlasitě odkašlal a něco si zapsal do notýsku.

„ Co si to píšete?“ zeptala se okamžitě.

Doktor na ni pohlédl: „ Poznámky,“ a usmál se.

„ Nepředcházelo tomu něco? Nějaká neobvyklá událost?“ zeptal se.

„ Máte na mysli, něco jako, jestli jsem se neuhodila do hlavy?!“ křikla.

Ale doktor její ironickou poznámku ignoroval a vybídl ji, aby pokračovala dál.

„ Byla to taková malá střapatá koule, takové velké chlupaté štěňátko, ani hnědé ani černé, ale nebyl to pes, ani jiné zvíře, které známe,“ sklopila oči, nechtěla vidět doktorův výraz.

„ Dobrá, co se stalo pak?“

„ Utekla jsem do domu, byl večer, vyděsilo mě to,“

Doktor si zase něco zapsal. „ Jak často se vaše haluc... to zvíře vracelo?“

Ema si nervózně mnula ruce: „ No, asi tak... čtyři dny, než přijelo to auto,“

„ Auto?“ opakoval nechápavě.

„ Ano, pak jsem to zvíře už neviděla a to auto mě od té doby sleduje.“

Doktor si udělal další poznámku.

„ Mohl byste toho nechat? Rozčiluje mě to, co si píšete.“

Doktor odložil notýsek na stůl: „ Takže jste viděla zvíře, které neexistuje, sleduje vás nějaké auto a jste neklidná, když si o vás něco píšu, a vy nevíte co, jste paranoidní,“

„ To zvíře existuje a to auto taky, nevím, co s tím tvorem udělali, ale jsem si jistá, že teď jsem pro ně nepohodlný svědek. Rozumíte mi? Jdou po mně! Musíte mi pomoci!“

„ Uklidněte se, pomůžu vám, ale nejdříve musíte připustit, že jste nemocná, abych vám vůbec mohl pomoci,“

Ema si odevzdaně povzdechla.

„ Všichni si myslí, že jsem se zbláznila, jediný důvod, proč jsem sem šla, byl, abych jim dokázala opak. Že jsem toho tvora vážně viděla a že nejspíš někomu utekl. A ten někdo mě teď sleduje a možná mě dokonce plánuje zabít!“ teď už skoro hystericky křičela a doktor začínal být neklidný.

„Přestaňte křičet, uklidněte se! Žádná monstra a neznámí tvorové nejsou, všechno je to výplod vaší fantazie. Zkuste o tom aspoň popřemýšlet. Vážně to bylo tak skutečné, jak říkáte?“

Ema se na chvíli zamyslela, ale už od začátku měla jasno, není blázen a všem dokáže pravdu.

„Děkuju za váš čas, ale už půjdu, tohle sezení je bezvýznamné,“ rychle se zvedla a zamířila ke dveřím. Vzala za kliku, ale dveře se nepohnuly.

„Co to má znamenat?!“ otočila se na doktora, který stále seděl za stolem, se vzrůstajícím strachem v očích.

„Tohle, drahá slečno, znamená, že jste měla celou dobu pravdu, ale to se nikdo jiný nesmí dozvědět,“ odpověděl, zvedl se a vykročil jejím směrem. Ema se tiskla u dveří.

„Zůstaňte, kde jste, nebo budu křičet!“

Ale doktor se jen smál tím svým způsobem.

„Křičte, tady vám nikdo nepomůže.“

typogram

Ty

	slova slova slova		všichni	On	všichni	všichni
	slova slova slova		všichni	všichni	všichni	všichni
	slova slova slova		všichni		všichni	všichni
všichni						
všichni	slova slova slova			všichni		všichni
všichni						
všichni	slova slova slova				všichni	všichni
všichni						
všichni	úder úder úder			všichni		všichni
všichni						
všichni	všichni úder úder úder				všichni	všichni
všichni						
všichni	všichni	Já		všichni		všichni
všichni	všichni					
všichni	všichni	výmaz výmaz výmaz výmaz			všichni	všichni
všichni						
všichni	všichni	výmaz výmaz výmaz výmaz			všichni	všichni
všichni						
všichni	všichni	všichni výmaz výmaz výmaz výmaz			všichni	všichni
všichni	všichni	všichni výmaz výmaz výmaz výmaz				

apokryf

Záhada vily Vilekuly

Domů jsem se vracela až v neděli kolem dvou hodin odpoledne. Původně jsem neplánovala u rodičů zůstat tak dlouho, ale popravdě se mi zpátky do mého prázdného domu ani nechtělo. Ani už nevím, proč jsem se právě sem stěhovala. Možná mě učarovalo množství zeleně všude kolem. Možná mě sem táhla touha po klidu, který jsem ve svém rodném domě nikdy neměla. Doma u rodičů bylo vždycky co dělat, koho navštívit. A vždy se od sousedů ozýval křik dětí. V mém sousedství ne. Kromě jediné rodiny s dětmi tu na život ani nenatrefíte. Pouze na pár opuštěných domů pohlcovaných břečťanem a přerostlou trávou.

Dnes jsem však při průjezdu naší ulicí cítila, že je něco jinak. Neuměla jsem si to vysvětlit. Co se za jeden jediný týden, co jsem byla pryč, mohlo změnit? Odpověděla jsem si hned po zabočení na příjezdovou cestu k svému domku. Po pravé straně se mi zjevila nádherná vilka s dřevěnou verandou, která byla až do dnešního dne skryta pod vrstvou mechu a přerostlých keřů. A ještě něco bylo jinak. Cedula Na prodej zmizela z plotu. Nahradila ji květovaná poštovní schránka. Chtěla jsem se podívat, kdo jsou moji noví sousedé, ale na schránce žádné jméno nebylo. Uvnitř jsem také nikoho nezahlédla.

Museli asi někam odjet, pomyslela jsem si.

Večer jsem znovu vyhlédla z okna kuchyně, jestli nespátřím nové majitele. Neúspěšně. Jen na verandě se mihotalo drobné žluté světýlko. V jeho záři se mi najednou zjevil kůň! Nemohla jsem uvěřit svým očím. Napadlo mě, jestli tam jenom nezabloudil a neměla bych se pro jistotu obrátit na obyvatele vilky. Stejně jsem neměla co na práci a chtěla jsem nové majitele poznat. A tak jsem byla za trochu dobrodružství ráda. V županu a papučích jsem přecupitala po cestičce k sousedům. Zazvonila jsem na zvonek vedle barevné schránky a čekala. Nikdo však z domu nevycházel. A tak jsem se odvážila proklouznout odemčenou brankou až ke schodům verandy. Dál jsem se ale kolem mohutného valacha bála.

Chvilí jsem zvíře jen tiše pozorovala. V životě jsem koně takhle zblízka neviděla, ale myslela jsem si, že to musel být ten největší, co na světě žil. Pozoroval mě svýma hnědýma očima a čas od času zavrtěl hlavou, aby mi předvedl svou lesklou černou hřívu. Zírali jsme jeden na druhého až do té doby, než nás prudká záře světla probrala. To proto, že někdo prudce zevnitř rozrazil dveře.

„Jé, nazdar!“ vykřikla zrzavá holka mým směrem. Měla na sobě modré šaty s červenými záplatami a obrovské černé boty.

„Ty seš ta sousedka, že jo?“ houkla na mě.

Nevěděla jsem co říct. Jestli vůbec něco říkat a rovnou jí neušetřit pohlavek za drzost. Nakonec jsem ale udržela svůj klid.

„Ano, já bydlím v domě vedle. Chtěla jsem se představit a přivítat vás tu v sousedství. Máš doma rodiče?“ na přítomnost koně na verandě jsem se ani neptala. Vedle nové nájemnice mi kůň na verandě připadal docela normální.

„Já jsem Pippi,“ představila se dívka a hluboce se uklonila.

„Maminka je v nebičku a tatínek je černošským náčelníkem. Bydlím tu jen s koněm Koněm a panem Wilsonem, to je opička. Dáš si palačinku?“

„Ráda tě poznávám, Pippi,“ a myslela jsem to vážně.

Nad její nabídkou jsem ale váhala. Stále mi nešlo na rozum, jak je možné, že náctiletá holka žije sama ve vile s koněm a opicí. A že mě zve na palačinky. Ohlédla jsem se za sebe, na svůj osamělý domek, povzdechla jsem si a vešla do vily.

Pippi mě usadila ke stolu v kuchyni a začala servírovat. Palačinky létaly vzduchem, jen to mlasklo. První o strop, druhá na lednici, třetí úspěšně na talíř. Během své obratné kuchyňské akrobacie mi vyprávěla o lodi, na které se plavila se svým tatínkem po světě. Věž palačinek rostla a rostla, dokud nedošlo těsto. Pak si ke mně dívka přisedla a začaly jsme hodovat.

„Tys nebyla nikdy na moři?“

„Nebyla. Na lodi se bojím a plavat neumím.“

„A proč se to nenaučíš? Mě tatínek hodil jako miminko přes palubu, ať se naučím plavat sama, a teď plavu jako žralok. To mi říkali Polynésané.“

„Nikdy jsem na to neměla čas. Hodně pracuju. Žiju tu sama, tak ani moc volného času nepotřebuju. Všichni kamarádi zůstali u nás doma, ale já jsem šla za prací sem.“

„A to se ti nestýská? Mně se stýská pořád! Po mamince, tatínkovi, námořnících... Ale vím, že se mají dobře, takže se mi vlastně ani tolik nestýská.“

„Já to mám asi taky tak.“

Svou poslední větu jsem musela pronést smutněji, než jsem chtěla. Pippi to totiž zelektrizovalo, aby začala běhat po kuchyni a snažit se mě rozesmát. Dost falešně u toho zpívala nějakou námořnickou písničku:

„Santa Mariiii! Santa Mariiii!“

Po chvíli jsem se k ní přidala: „Santa Mariiii!“

Pippi to ale nestačilo. Vytáhla mě z pohodlné židličky a křikla:

„Podlaha je horká láva! Kdo se jí dotkne, prohrává! Santa Mariiii!“

„Když si sednu na židli a dám si nohy na stůl, tak se podlahy nebudu dotýkat už vůbec.“

„To ale neplatí! Musíš přejít přes celou místnost, od dveří až k oknu. Dělej!“

Panovačný tón jejího hlasu mě zarazil. Ale nedalo se jinak. Přešla jsem místnost a zavěsila se do dřevěných futer dveří. Zatímco jsme se prodíraly sopečnými krátery a tropickou džunglí pracovního stolu a příborníku, Pippi pokračovala ve vyprávění svého příběhu:

„Moje maminka je tak krásná! To je ta nejkrásnější paní na světě. Každý večer se na mě dívá z nebe a mává mi. A já jí mávám zpátky. V nebi ji mají moc rádi. Já ji mám taky moc ráda. A tatínek taky. On je hrozně tlustej, ale to potřebuje, protože ho to nadnáší, když spadne přes palubu.“

Příjemný tón jejího hlasu mě v myšlenkách přenesl na druhý konec zeměkoule. Měla jsem pocit, jako bych se sama účastnila divošských tanců a učila se vysílat kouřové signály. Cítila jsem se skvěle.

Budík zazvonil v 7:00 jako každé pondělní ráno. S trhnutím jsem se posadila na posteli a přemýšlela o událostech minulé noci. Rychle jsem došla k názoru, že se mi to všechno muselo jen zdát. S jasnou hlavou jsem se šla umýt a nachystat k odchodu do práce. Na Pippi jsem už ani nepomyslela. Při odchodu z domu jsem si sousední vilu prohlédla. Vypadala úplně stejně jako kdykoli předtím. Byla prázdná.

Ghost

Naše životy jsou...

Byl už pokročilý večer, i když nevrle starší ročníky chodící spát v devět by tenhle čas okolo jedenácté večerní určitě nazvaly hlubokou nocí. Na chodníku před zavřeným pekařstvím, ze kterého se už za pár hodin bude zase linout vůně rohlíků sypaných mákem, se leskla louže vysychajícího odpoledního deště. Na lavičce vedle ní byly pohozeny dnešní noviny, které už za méně než dvě hodiny budou prošlým zbožím hodícím se akorát do krbu. A v rukách dívky, jež právě procházela touto ulicí, se s něhou neslo několik květů tulipánů, splnily svůj úkol. Čekala je jen otrávená voda ve váze a skon.

Dívka si to ale neuvědomovala. Nesla se v lehkém oparu vůně, jež jí připomínala jemnou pokožku mužských dlaní. Nepřemýšlela o smrti, o uvadajících okvětních lístcích, včerejších novinách hořících v krbu nebo starých rohlíčích měnících se na strouhanku. Na chvíli zavřela oči a položila se do vzpomínek, nevšimla si tedy, že u lampy před pekařstvím se náhle zjevila mužská postava.

Lehce zavál vítr a donesl k ní šepot hlubokého hlasu. Vylekala se a okamžitě zastavila. Kousek před ní stál muž, který se téměř nábožně díval do světla pouliční lampy a cosi šeptal. Přitiskla si tulipány blíž k hrudi a udělala k němu ještě jeden krok.

„Co jste to říkal?“

„Naše životy jsou bludné jako kruh.“

„Prosím?“ nerozuměla tomu. Z mysli se jí náhle vytratilo bezpečí tulipánového oparu a pohlédla na pekárnu za mužovými zády. Náhle ji zaujaly i noviny ležící vedle něho na lavičce. Na titulní straně byla černobílá fotografie elegantně vyhlížejícího šedovlasého pána, který vypadal velmi inteligentně. Zamyslela se. Někoho jí připomínal, ale trvalo ještě notnou chvíli, než si uvědomila, o koho jde. Potichu se zasmála své počáteční nevědomosti.

„Naše životy jsou těšivé jak smích,“ ušklíbl se muž, který stále nespouštěl oči ze zářivého světla lampy a vypadal s tím pokrouceným úsměvem na rtech vlastně sympaticky.

Dívka stále nechápala, co tím ten neznámý myslí, ale s jakousi zvláštní důvěrou v tajemno odvětila smyslem mladické víry: „Ano, život je krásný.“

Muž se na ni stále ještě nepodíval, ale na rtech měl široký úsměv a v srdci hlubokou radost. Byl tolik pyšný na tuhle situaci, na to jak zde dýchá čerstvý vzduch a okolo něj se odehrává ten zázrak. Spíš pro sebe zašeptal: „Naše životy se nikdy nevrací.“

Zavřel víčka a se zakloněnou hlavou tam nechal dívku jen tak stát. Zajímala ho, zajímal ji její hlas, ale nacházel se právě v krásném sladkém opojení vlastního života a nevyhnutelné smrti, která mu najednou nepřipadala tak hořká jako předtím. Nasál temnou vůni tmy mísící se s jemným oděrem tulipánových květů a představou makových rohlíků a otevřel oči.

Podíval se s úsměvem do strany a uviděl děvče choulící se do svých květin, jak ho bázně pozoruje. Vlastně nechápal, proč tu stojí a proč už dávno neutekla. Zavalila ho náhlá vlna něhy a uspokojení z momentálního pochopení, že ještě jednou vzhlédl k lampě, poté svůj zrak stočil k dívce a řekl: „Máte pravdu. Život je krásný.“

Dívka přešlápla. Měla chuť otočit se na patě a utíkat zase do voňavé mužské náruče, ale přece jen zůstala a pozorovala onu osobu, jak stojí s rukama v kapsách přímo ozářena umělých světlem.

„Co tu děláte?“ zeptala se nejistě.

„Nic určitého,“ usmál se.

„A proč tu tedy stojíte?“

Muž se naposledy ohlédl po tváři vytištěné v novinách, které budou za chvíli včerejší, pak po zázraku umělého světla, po tulipánech utiskovaných ve zpocených dlaních a nakonec se zahleděl do hlubokých mladých očí.

„Vítěz slaví, nikdo mě sem Nezval, a přesto jsem pyšný na svého Edisona.“

haiku

Kmínem sypanou
Housku mám v igelitce
Byla fakt dobrá

V kapse mi šustí
Prázdně průhledný sáček
Co do něj mám dát?

Na mokré trávě
Courá se igelitka
Vítr si hraje

topologický řetězec**Hvězdy**

Dychtí
 Tíhou
 Houslí
 Pouhou
 Tlapou
 Pouští
 Štíry
 Baští
 Štíty
 Tygří
 Řízky
 Kynou
 vdolky

Jaro

rozkvetlé
 léto
 tonoucí
 cílový
 výkon
 koníček
 čekanka
 teče
 červená
 nádoba
 bažant
 hradba

 babička
 kazi
 zítřejší
 šílený
 nejšílenější
 šípkový
 výstup
 zářivý
 hryzá
 záclono
 noro
 rozkvetlé
 jaro!

Dopis na rozloučenou

vidím to celý z dálky
jsem jinde nejsem tu
asi se zavru do obálky
a ukončím své vnitřní války

pošlu se poštou dolů k zemi
nechám tu jsoucno ať si je
po hlavě rovnou do přízemí
mám jinou možnost nebo není..

Plán domyšlivé básničky, která chce každopádně obhájit svou výhru v literární soutěži

Letos to zase všechno spasu
Mám totiž plán
Vsadím na přirozenou krásu
Když ne na um,
tak na barvu očí, punčoch, porozeplých halen
Vážení, netvrdím,
že neměla bych pro verš cítění a talent
Pokud nezískám nic
cestou přirozenou, nenechám to jen tak ladem!
a využiju toho, že jsem ženou.

Umřel den

Měsíc je hloupý,
počkám si na Slunce.

A až zítra večer zase moudřejší ustoupí,

nebudu čekat a
půjdu radši spát.

Odrážím se v Luně

...Úplněk...
a na hladině krve
líně převalovat
jazykem v srdci
tvé vůně
A když cévou plyne
málo mine tvá zvláštní
Vůně prý
jen tak nerozvášní
však mě....
...odrážím se v Luně...
nevinně spí obloze v klíně

kaligram

Jemně nahořklý a zároveň tak sladký teplý
 nápoj. Čaj. Prvním douškem zklidní mou
 mysl. Okouzlující. S druhým douš
 kem se dostávám mimo tento svět. Zelený O
 Věrný. Po třetím doušku získávám Černý V
 novou energii. Nezapomenutelný. O
 Lahodná chuť ve mně probouzí C
 vzpomínky. Vzpomínky na srdeč Vánoční N
 né matčino objetí. Vzpomínky na Pečený Ý
 dětství. Vzpomínky na prázdnino
 vá rána plná slunce. Čaj pohladí
 mou duši. Provází mě životem.
 Každý den začíná i končí šálkem
 čaje. Čaj je stálý a oddaný přítel.

Ve špatnou chvíli

Na neosvícené policejní stanici bylo hrobové ticho. Zákon je sice nekompromisní a bdělý, ale jen ve vymezené pracovní době. Možná, kdyby zločin pracoval také od 9:00 do 17:00 s hodinovou pauzou na oběd, bylo by pro místní příslušníky daleko méně práce. Pro všechny příslušníky až na jednoho. Když Aaron Fester opouštěl svou kancelář, halila vše půlnoční tma. Pár let u sboru jej donutilo přehodnocovat. A tak, po pár letech řešení případů a zatýkání zločinců, tváří v tvář v lhostejnosti svých kolegů i on postupně přestal trávit dlouhé noci na policejní stanici.

Tento večer však byl výjimečný. Nestávalo se příliš často, že by obžaloba musela stáhnout případ ze soudních síní pro nedostatek důkazů. JEHO případ! A tak se zas a znovu probíral mnoha fotografiemi, objemnými spisy záznamů a výpovědí svědků. Nic z toho nebylo dost přesvědčivé pro udělení jakéhokoliv trestu. Po třetím šálku kávy vystřídala její konvici láhev kvalitní whisky. Byla to jeho tradice u případu, který nemohl rozlousknout.

„Vždyť je to jednoduchý. Chlap zmlátí ženskou, odejde si dát pár skleniček s kamarádama, vrátí se domu. Přeskočí mu, chce jí dát ještě jednu lekci, ona se brání, strčí do něj, spadne ze schodů. Je mrtvej, ženská zavolá policii, tvrdí, že spadnul, když přišel opilej. Tak proč to vidím jenom já?“ Pravdou bylo, že ostatní se dívali na jeho teorii skepticky. Jeho statistiky vyřešených případů byly bezpečně v kladných číslech, a jen z toho důvodu nikdo jeho teorii neodsoudil už v zárodcích. Ale důkazy jsou přinejlepším nepřesvědčivé, žena, která strčí do muže, nezanechá pouze tímto aktem žádnou stopu. Musí udělat jinou chybu, o jejíž existenci byl Aaron přesvědčen.

Výsledky forenzních specialistů a závěr z pitvy jsou v dokonalé shodě. Muž utrpěl několik zranění způsobených dopady na hrany schodů, smrtelný však byl úder do zadní části lebky – pravděpodobně způsobený, jak jinak, pádem. Ženina výpověď byla také jako podle předem domluveného scénáře. Přiznala se k tomu, že ji manžel v pozdním odpolední zbil,

protože mu údajně dělala ze života peklo. Poté potvrdila jeho návštěvu místního lokálu i jeho divoký příchod domů, který popsala následovně. *Když přišel asi v půl dvanácté domů, prásknul za sebou dveřmi a už od nich na mě křičel, že se mám těšit, jak to odpoledne ještě nic nebylo, slyšela jsem, jak dupe do schodů, pak byla hrozná rána a hned následovaly další. Bála jsem se, co se stalo. Byla jsem zamčená v ložnici, kam jsem ho nechtěla pustit.*

Aaron se znovu podíval na fotku chodby druhého poschodí, vyfocenou z posledního schodu. „A ty dveře jsi za sebou zamkla zvenku, když ses schovávala,“ řekl si při pohledu na klíč, který byl ve dveřích zasunut zvenku. Jenže to není důkaz pro soudní síň, bylo mu řečeno. Mohlo se stát, že se dveřmi manipuloval někdo z vyšetřujících, nebo třeba duch mrtvého muže, pomyslel si ironicky.

„No do háje, sakra ... zase přijdu pozdě, proč ten pitomej budík nezazvoní.“ Z postele se vypořádal dobře rostlý muž v bílém tílku, pod kterým se rýsovaly vypracované svaly.

Dominique Éloi se rozhlédl po svém skrovném příbytku, v jednom koutě stála zaprášená kuchyně, na první pohled naprosto nepoužitelná. V dalším rozvrzaný gauč před muzejní televizí. Ve třetím koutě se nyní nacházel, seděl sám na posteli pro dva. V posledním nevýrazná tmavá šatní skříň. Muž sedící na posteli si ve spěchu natahoval ponožky, pak vyskočil a rozběhl se najít kalhoty. Ležely na gauči vedle černých kožených rukavic a stejně barevné kukly, která měla díry na oči a ústa. Poslední věc, co Dominique na sedačce našel, byla malá krabička ze dřeva. Ve chvíli, kdy krabičku zaregistroval, strnul v pohybu. Ne, už jednou měl štěstí, znovu ji otevírat nebude.

Ze skříně vytáhl koženou bundu, pečlivě ošetřovanou a vzorně se lesknoucí. Venku před bytovou jednotkou na něj čekalo žluté camaro. S vrzutím otevřel přední dveře a zkusil své štěstí při startování. Byla to loterie. Tentokrát se startér chytil hned napoprvé, auto zaburácelo a s rostoucí rychlostí se vzdalovalo po rozbité silnici.

Když dorazilo před pochybně vypadající budovu pokrytou souvislou vrstvou vandalského „umění,“ stál před ní pětičlenný hlouček lidí. Éloi vystoupil z auta a přistoupil k nim se značnou opatrností.

„To je dost, že jdeš, ty packale. Otevři ty zatracený dveře, už tady stojíme věčnost.“ Dominique vytáhl z vnitřní kapsy své oblíbené bundy svazek klíčů, z nichž jeden poté použil k odemčení velkých dveří. Ty se s rachotem otevřely a umožnily tak skupince vejít do prostor, doposud uzamčených. Vevnitř se, nyní již šestičlenná, skupina rozdělila. Tři muži se odebrali doleva, kde byly šatny a místnost pro zaměstnance. Zbylí dva včetně Éloie zůstali v něčem, co vypadalo na pohřebiště automobilů. Byla to místnost hned za vraty, nacházelo se v ní mnoho aut, více či méně poškozených, kolem dokola pak stály těžké police se souvislou vrstvou prachu, zakrývající mnohé nářadí a jiné nástroje.

„Takže zaprvé, jdeš pozdě. Nezajímá mě, co máš za výmluvu, jestli vůbec nějakou máš. O to dýl tady dneska zůstaneš a budeš tady tak dlouho, jak dlouho tu kvůli tobě nikdo nemohl pracovat, takže budeš mít hezkej večer. A za druhé, nemůžu si nevšimnout, že tady chybí něco, co by tu mělo být. Takže moje otázka je, cos to zase zpískal?“

„Já za to nemůžu, fakt ne, vlez sem do toho baráku, jak bylo naplánovaný. Počkal jsem, až bude všude klid, ten chlap tam vůbec nebyl a ženská už dávno spala. Jenže on se najednou vrátil, tak jsem musel vypadnout.“

„A při tom tvym padání si ho musel strčit ze schodů?“

„Cože? Já ho z žádnéh schodů nikam nestrkal, vůbec jsem ho neviděl.“

„Ten chlap je mrtvej, chceš mi tvrdit, že do dolu schodila ta jeho panička, nebo co? Nejsem přece blbej, tak co se stalo, viděl tě? Nebo ti jenom přeskočilo?“

„Říkám ti, že sem ho vůbec neviděl, když vpadnul do toho baráku, šel rovnou do schodů a hrozně u toho hulákal, já sem tou dobou byl v kuchyni, prostě sem se sebral a vypad ven.“

„Hej, Pete, řekni tomu troubovi, co ho čeká, když se ze mě pokusí dělat vola!“ řekl muž výhrůžným tónem. Dominique se otočil na třetího muže, který se mezitím přesunul za jeho záda. Díval se, jak odhrnuje sako, které měl přes jednobarevné bílé tričko a odkrývá mu tak k pohledu ukrytou zbraň.

„Takže co, teďka mě zastřelíš? Jenom protože sem nevykrad barák, kde sou všichni vzhůru? Já NIKOHO neoddělal!“

„Ani bych nečekal, že se k tomu přiznáš. Tak do toho Petere, ať tu nestojíme jak trubky.“

„Pod' se mnou vedle,“ řekl mu Peter. Chytil ho za vzpouzející se rameno a odvedl doprava. Vstoupili do místnosti, kde leželo několik prázdných barelů a jedny další dveře. „Tady počkej!“

Otevřel dveře a vstoupil. Než rozsvítil, tak za sebou zase zavřel. Dominique přemýšlel, co se to sakra děje. Přece se neodvází ho zastřelit rovnou tady, spíš jenom přinese provaz a pokusí se ho svázat. Nebo to snad celé byla zkouška a čeká se od něj, jestli uteče? Aby tak potvrdil vinu za něco, co nespáchal? Pokud ho nechtěli zabít teďka, svým útekem by si ortel podepsal sám.

„Takže tu prostě počkám a budu doufat, sakra!“

Jednu věc však udělat mohl, rozhodně přešel ke stěně s dveřmi a opřel se o ni tak, aby ho nebylo vidět hned, jak se dveře otevřou. A s tímto minimem zůstal stát. Vnímál, jak se potí a snažil se neprozradit dechem.

Přišlo mu to jako věčnost, než se klika pohnula směrem dolů. Pak se dveře doslova rozletěly a dovnitř vtrhlo několik lidí oblečených do černých uniforem, s vestami, helmami, a co bylo nejdůležitější, se zbraněmi v ruce,

„Policie, policie, zůstaňte stát s rukama nad hlavou!“

„Tak tohle jsem teda fakticky nečekal,“ byla jeho jediná odpověď těsně před okamžikem, kdy ho dva policisté strhli k zemi a nasadili mu pouta.

„Tohle jsem fakt nečekal...“

„Tak ho tam máš, snad ti k něčemu bude. Jenže podle toho, co říkal, k ničemu ti nebude. Možná kecal, ale fakt si myslím, že toho chlapa nezabil.“

„Já ho taky nepodezřívám z vraždy. Je to svědek.“

„Je to svědek?“

„Jo, ale neuškodí mu, když to ještě chvílku nebude vědět.“

Aaron Fester se rozvážným krokem přiblížil k oknu, za kterým seděl drsně vyhlížející muž v bílém tílku. Tak s tímhle teď musí spolupracovat, aby zajistil průchod spravedlnosti. Tenhle typ lidí znal moc dobře.

„Měl by sám sedět a místo toho ho já potřebuju, aby si šel sednout někdo jinej. Ironie. I když tenhle konkrétní případ už za sebou jednou chládek má. Já sám jsem ho tam poslal. Tenkrát zmlátil nějakýho chlapa, dokonce na něj prej vytáhnul bouchačku, jenže jsem mu to nikdy nedokázal. Takže šel jenom za ublížení na zdraví.“

„No očividně se lekce minula účinkem, ale znáš to. Starýho psa ...“

„Nedělal jsem si iluze. Nedělám si je u nikoho, když to udělá jednou, není nic, co ho zastaví příště. No nic, díky Pete.“

Potom slyšel jen neurčitou odpověď, lehké vrznutí zavírajících se dveří a najednou stál sám, pouze se svým společníkem za sklem. Ten sice vypadal, že něčí přítomnost očekává, nevěděl,

že se jedná právě o Aarona. Ten přistoupil ještě o krůček blíž.

Když se tito dva muži spolu setkali posledně, trvalo mu hodinu vypáčit z něj jen jméno a adresu. Potom pohár jeho trpělivosti přetekl a uchýlil se i k méně ortodoxním metodám výslechu. Nebylo to správné, ale věci se alespoň daly do pohybu. Teď tady stojí a přemýšlí, kam až to zajde tentokrát. Musí to udělat, je to jeho povinnost, jenže on tady nemá v ruce vyšší kartu. Modlil se jen, aby si to muž ve výslechové místnosti včas neuvedomil.

Těžce vzdychl, vyšel na chodbu.

„Ta pitomá zářivka snad nikdy nebude svítit pořádně,“ pronesl k blikajícímu stropu. Poté vyšel pár schodů a zabočil vpravo, přímo do své kanceláře. Tady do svého stolu uložil služební zbraň, vzal si desky připravené na vrcholu hory papírování. Když se znovu vydal na chodbu, hned za dveřmi vrazil do někoho v uniformě.

„Pardon, poručíku. Neviděl jsem vás tu, akorát mířím dolů na výslech. Pete mi přivez toho chlapa.“

„Ano, však já tu na vás taky čekám. Víš, Aarone,“ plynule přešel poručík do tykání, „já tě nemůžu nechat vést ten výslech. Už jsi ho jednou zabásnul, nemůžu tu mít střet zájmů, když to není nezbytně nutný. A ono není.“

„Ale poručíku, vždyť já jsem na něj původně natrefil, je to moje stopa. Kdyby nebylo mě, tak už jsme to dávno uzavřeli. Tak proč si, do háje, nemůžu udělat jeden výslech?“

„Domluvil jsem, stoupli si za zrcadlo.“

Aaron se otočil na podpatku, práskl s dveřmi své kanceláře a vztekle hodil papíry někam do kouta. Tohle byl pro něj vrchol nespravedlnosti. On přece říkal, že vrahem je manželka, on zabránil tomu, aby byl případ uzavřen, on se dovítí, že v domě byl ještě někdo jiný a on dostal ten nápad, kontaktovat jejich člověka nastrčeného ve zdejší organizaci. ON, ON, ON a zase ON, jenomže případ má nakonec vyřešit někdo jiný. ON si může tak akorát sednout v kanceláři a poté někomu potřást pravicí.

„Tak to určitě ne.“ Jenže oni mě budou potřebovat, s jistou dávkou zadostiučinění si uvědomil. Vždyť já mám všechny informace k případu, mám rovněž všechny fotky a důkazní materiály.

No, řekli, že má jít za zrcadlo, tak přesně to taky udělá. Vystoupil z místnosti, otočil se a zamkl za sebou dveře. Poté vyrazil svižným krokem směrem zpět, bez povšimnutí minul poblikávající zářivku, vstoupil do místnosti, kde předtím hovořil s informátorem, přitáhl si židli z odlehlého kouta a zadíval se do místnosti před ním.

Za stolem stále stejně seděl Dominique Éloi, jediný rozdíl byly dvě postavy sedící mu naproti, zjevně uprostřed svého vypravování. Dominique seděl s maskou nezájmu. Doopravdy však poslouchal velice pečlivě. Uvědomoval si, že je oheň skutečně na střeše, ale nehodlal dát kůži zadarmo. „Koneckonců,“ pomyslel si, „já jsem skutečně nikomu nic neudělal.“

„To víte, že jo, nabídněte mu kdyžtak kafe a koláčky,“ rozčílil se ze své pozorovatelný Aaron. Nucen sledovat snahu svých kolegů, která nutně vedla k nezdaru a promarnění jinak velice perspektivní příležitosti. Oni prostě nevědí, jak na to, uvědomil si. Celá jeho práce vyjde vniveč, a je to jenom kvůli tomu, že ti dva kašpaři jednali s dospělým zločincem jako s miminkem v plenkách.

Uprostřed místnosti určené k výslechu mezitím stále probíhala bitva vůlí, která však výrazně pokulhávala na straně policejního sboru. Vždyť u výslechu by měl být člověk alespoň nervózní, ale tohle byl jednoznačný výsměch. Dominique se zřejmě rozhodl, že je načase ukázat, kdo je pánem situace, a tak vytáhl z kalhot krabičku cigaret. Chvilí ji se zájmem pozoroval a pak si jednu zapálil. Tvář policistů mu okamžitě prozradila vše, co potřeboval vědět. Tohle byla od této chvíle jeho hra. „Vaříte to tu na mě z vody, pánové...“

Aaron vztekle vyskočil ze židle. „Celý je to v háji.“ Co teď má dělat, jediný jeho svědek

právě poznal, že i když na něj hodí vloupačku, nebudou schopni to dokázat, tak proč by se namáhal pomáhat jim s vyšetřováním vraždy. Tohle byla čistokrevná katastrofa pro jeho případ a on nemůže dělat zhola nic.

„Jen počkej, dojdeme si pro nějaký materiály a budeš zpívat jinak,“ pokusil se o výhrůžku jeden z jeho kolegů. Poté se oba zvedli z nepohodlných židlí. Opustili místnost a vydali se po schodech nahoru. Aaron pochopil, že si jdou pro důkazy zamčené v jeho kanceláři. V jeho zamčené kanceláři. To mu dávalo minimálně pět minut času. Ale dostal přímý rozkaz nezasahovat do vyšetřování, kvůli střetu zájmů. Vnitřní rozpor byl rychle vyřešen, pokud dnes vzniknou nějaké problémy, nebudou kořenit v minulosti. Práskl za sebou dveřmi a předvedl dramatický vstup do místnosti s čekajícím zlodějíčkem, kterého však potřeboval, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost.

Dominique se na příchozího zadíval a s mírnou dávkou překvapení jej rozpoznal. „No vida, tak tohle bude zajímavější,“ usmál se tajemně.

„Jak se má tvoje malá?“ vypálil na něj policista od dveří.

„Moje malá, nevím, neviděl jsem jí pět let. Pokud bude mít štěstí, vyvede se po mémě, to byla kost,“ odpověděl Éloi ze židle. Pocítil však mírnou nervozitu, tohle totiž nepůjde podle jeho představ. Dobře si pamatoval, jak tady seděl minule. Rozhodnutý nic nepřiznat, ale donucený vysypat ze sebe málem i kolik má vlasů na hlavě přesně na jednotky.

„Tak to je škoda, určitě už se zajímá, kde je tatínek, ale nevadí, brzo si o tobě přečte v novinách, vrazi mají vždycky místo na titulní straně.“

„Já jsem nikoho nezabil, tohle přece musí váš policejní mozek dobře vědět, detektive...“

„Můj policejní mozek nepokoušej, pamatuješ si, jak jsi dopad minule. To byl totiž policejní mozek, když ho vytočíš ho červených otáček! Poučka je, nedělat to!“

Dominique se podruhé usmál, i tenhle policista věděl, že nikoho nezabil, takže od něj budou něco chtít. Snad ho nemají za práskače, to by značně pošramotilo jeho citlivou duši. A pak by za sebe neručil. Za sebe a za svoje chování. I policejní výslech přece musí znát své limity. Další potyčka by byla velice nešťastná.

„Tak hele, nemam pro tebe žádnou novinku. Ty dobře víš, že na tebe nic nemáme. Ale potřebujeme od tebe pomoct. Tak udělej jednou v životě něco pořádně a řekni nám, co potřebujem vědět,“ prostě sdělil Aaron a opřel se o zeď.

„Když já pro vás, pane policisto, skutečně nic nemám,“ dostalo se mu výsměšné odpovědi.

„Tohle asi nikam nevede, co? Ty si to prostě moc užíváš, tuhle manipulaci. Ale něco ti povím. Oba víme, že jsi nikoho nezabil. Teda, alespoň toho chlapa v baráku, že jsi nezabil. Tak zbytek policejní stanice i celého sboru je přesvědčený o opaku. Takže máš mě, jako svojí jedinou pomoc. I když tě třeba neodsoudí, obvinění z vraždy ti nikdo neodpáře. A než se dočkáš rozsudku, budeš mít peklo na zemi.“

Na tomhle něco bylo. I Dominique to musel uznat. Cítil lehké mrazení v zádech i pocení po celém těle. Tady už o něco šlo a tomu se musel nutně přizpůsobit.

„Takže, kdybych náhodou něco málo věděl. Čistě náhodou. To by mi pomohlo?“

„To záleží, jestli to bude mít nějakou hodnotu...“

A když se Éloi chystal vypovědět svůj příběh, otevřely se znovu dveře a do místnosti vstoupili oni dva muži, kteří vedli původní výslech. Zůstali stát ve dveřích s mírně překvapeným výrazem na tvářích, ale před tím vrahem si nemohli dovolit zpochybnit jednoho ze svých kolegů.

„Ehm, Aarone, pojď s námi prosím tě na chvíli do kanceláře, přišly ty výsledky z laborky, o který jsi žádal.“

Když se Aaron dovtípl, co se od něj očekává, pomalu opustil místnost. Poodešli společně od dveří pár kroků a pak přišlo přesně to, co očekával, ale na co byl připravený.

Oba muži se na něj otočili, zdánlivě synchronizovaným pohybem. Výrazy na tváři prozrazovaly značné pobouření.

Nedal jim však šanci cokoliv říct. Tohle si nemínil nechat líbit.

„Dejte mi oba dva pokoj, vy žabaři.“

Odstrčil jednoho z nich rukou a do druhého vrazil ramenem. Protlačil se kolem nich a svižným krokem se vydal zpět do své kanceláře. Zabouchl za sebou dveře a nalil si sklenku své oblíbené whisky. Výjimečně v běžné pracovní době. Vlastně poprvé. Posadil se za stůl a přemýšlel, jakým směrem se bude nyní ubírat jeho práce.

Přemýšlel dlouhé chvíle, možná i hodinu. Čas nyní šel zcela mimo něj. Dokonce nezaregistroval ani důrazné zaklepání na dveře. Vnímá pouze vstupujícího člověka. Byl to poručík, tvářil se značně nelibě. Zavřel dveře, přeskočil veškeré zdvořilosti a patřičně se do Aarona obul.

„Slyšel jsem, že jsi byl dole u tý gorily. Ale o tom bys ty nic nevěděl, vid’?“

„Byl jsem tam,“ odvětil mu Aaron lhostejně. „A co jako?“

„To snad nemyslíš vážně, vysloveně jsem ti zakázal...“

„Já vim, jenomže jsem se nemohl dívat, jak tomu ti dva packalové dávají, takže jsem šel a snažil se to udělat pořádně. Bohužel jsem na to neměl ani pět minut.“

„Andy a Clark na tebe podávají stížnost, nedají si říct. Né že bych je vinil. No, a dokud se to nevyřeší, podle protokolu tě musím suspendovat. Takže je tohle tvůj poslední případ možná na pár měsíců. Dominique Éloi odmítá mluvit s kýmkoliv kromě tebe.“

Aaronovi chvíli trvalo, než zpracoval vše, co právě slyšel. Suspendování hodil za hlavu, ale srdce se mu rozbušilo očekáváním. Tak to přece jenom vyřeší. Snad.

„Dobře, hned tam budu, jenom si připravím nějaký věci, co budu potřebovat,“ dostalo se poručíkovi jediné odpovědi. Poté se k němu otočil zády.

Zvedl ze stolu složku plnou fotek. „Tak jdeme na to...“

Policejní auta prudce zastavila před domem v luxusnější čtvrti města. Vyskákalo z nich několik policistů, mezi nimi i Aaron Fester. Vydal se svižným krokem k domovním dveřím, prudce zaklepal a netrpělivě nahlédl dovnitř skleněnou tabulkou v jejich horní polovině.

Dveře otevřela mladá žena. Se vzteklým výrazem na tváři se otočila přímo na Aarona a chystala se mu nejspíše sdělit své dojmy. Nedostala k tomu prostor.

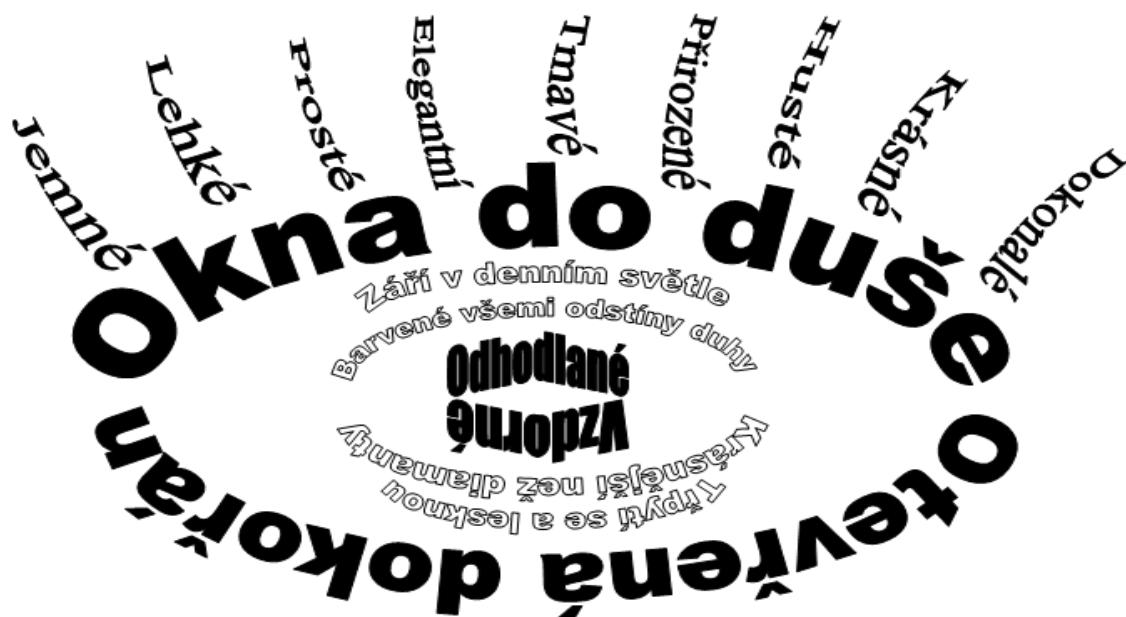
„Mia Kerstin, pánové,“ informoval své muže. „Máte právo nevyprávět, a cokoliv řeknete, může být dále použito proti vám,“ obrátil se k ženě. „Tímto vás zatýkám za vraždu vašeho manžela. Tedy, lépe řečeno, za účast na vraždě.“

„Tady je povolení k prohlídce vašeho domu“, informoval ji dále a bez vyzvání vstoupil dovnitř. „Vy dva ji odvezte na stanici, ostatní za mnou.“

Rychle vyběhl po schodech, vstoupil neomylně do ložnice, kde se pokusil najít kabelku obviněné. „Tak mi, pánové, poradte, kam si žena schová svého milence.“

Kolem domu se většinu dne potloukalo několik policistů, neustále si vyměňující pozice jednou venku, podruhé uvnitř domu. Ale příchodem tmy už dům zel prázdnotou.

.....
Dalšího dne si u stánku s novinami Aaron četl palcový titulek: MÍSTNÍ POLICISTA
STYLOVĚ PODAL VÝPOVĚĎ.

dva kenningy

Nové bydlení

Milovnice srsti se právě přestěhovala do nového obydlí. Jejím domácím se stal jeden dlouhosrstnatec, který z nového nájemce není zrovna moc nadšený. Co však může nadělat. Jednoho nájemce vypudil chemickými přípravky, dalšího vydrbal a nyní už je tu nový. Milovnice srsti se stěhuje velmi často.

Nemá ráda stereotyp, ale spíše hledá lepší a kvalitnější bydlení. Tak například před měsícem bydlela u jedné kadeřavé fenky, která se stále koupala, proto byla často vytopená. Dále bydlela u jedné kočky, u které byla dlouhá léta. Dokonce zde porodila několik svých potomků, kteří zde založili své rodiny. Po neshodách se snachou se milovnice srsti rozhodla změnit bydliště. To se stalo v období padání listů, kdy podmínky pro bydlení byly vůbec ty nelepší. Zvířata měla srst hustou a dlouhou. Hledání, proto netrvalo dlouho a zabydlela se u současného dlouho srstnatce.

Lovci noci

Na nevelkou mýtinu dopadalo jemné světlo vyzařované z lampy nočního nebe a ozařovalo podivnou sešlost, která se zde shromáždila.

Na nevelkém prostoru stáli uspořádaní v kruhu lovci noci a jeden druhého si tiše prohlíželi. Na něco – nebo někoho – čekali. Náhle ve tmách mezi stromy zasvítily dva živé reflektory a na prostranství majestátně vstoupil vůdce těchto předků psů. Kruh se rozevřel a vpustil svého velitele do středu. Tvor otevřel obrovskou tlamu a ukázal úctyhodnou řadu trháků masa. Z hloubi hrdla se mu vydral děsivý řev. Ostatní zvířata jej napodobila a nocí se rozezněla symfonie lovu, která už sama stačila k tomu, aby k smrti vydělala budoucí kořist.

Lovci noci zavěťfili a neomylně zachytili pach strachu. Rozpustili svou formaci a v čele se svým obávaným králem se rozeběhli vstříc temnotám lesa.

Válka v kuchyni

„Noži, podívej, já vím, že se ti to zdá nefér, ale je to přece jasné. Já jsem přece pro lidi důležitější, a tak je snad samozřejmost, že se o mě budou i více starat a že mě mají radši.“

Co to plácáš, talíři?! To není vůbec pravda! Já jsem ten, kdo se ani na chvíli nezastaví. Každou chvíli mě někdo vytáhne z šuplíků a už musím mazat máslo, krájet chleba, rozkrojit rohlík a další mnohem náročnější věci než jen celý den si ležet ve svojí soukromé přihrádce a jednou za čas nechat ze sebe něco sníst!

„Ty si prostě nedáš říct. Copak ty nevidíš moje nádherné zlaté okraje? Ty jsi jen obyčejný nůž, tak se nediv, že musíš vykonávat samé podřadné práce.“

O čem to mluvíš?

„Jen nezapírej, já to včera moc dobře viděl. Po obědě přišla maminka, která mě vždycky tak starostlivě umývá a s láskou o mě pečuje. A co dělala s tebou? Vytáhla tě z šuplíku, podala tatínkovi a ten s tebou řezal nějakou větev.“

To přece není žádná podřadná práce! Táta chtěl opékat buřty a potřeboval ostrý klacek, na kterém by se dobře opékaly. Jsem rád, že jsem mu pomohl.

„Nebud' směšný. Jaká pomoc? Vždyť tě potom ani pořádně neumyl a otřel tě jenom o travu.“

A jak jsi mu pomohl ty? Celou dobu si ležel na polici a jenom jsi blbě čuměl z okna.

„Máš pravdu. Já jsem zůstal hezky v pohodlí, protože jsem příliš dobrý na to, aby se ze mě jedly nějaké obyčejné buřty. Až bude hotový nedělní oběd, dobře se dívej, jaké nádoby maminka vybere.“ Doufám, že budu na opačné straně stolu, už ty tvoje řeči nemůžu poslouchat!

„Neboj, jsem na tom úplně stejně, nožíku. Naštěstí už za chvíli půjdeme z myčky, každý hezky tam, kam patříme. Když už jsme u toho, nechápu, jak to v tom šuplíku můžete být tolik namačkaní. Je vás tam nejmíň deset na jednu přihrádku. Fuj!“

Ty... máš štěstí, že už nás za chvíli odtud vyndají, jinak bys to pěkně schytil.

„Bla, bla, bla, co by mi asi takový nůž mohl udělat.“

Třeba to jednou zjistíš... aaaaaa, já letíím, jupííí. AU! Teď to bolelo.

„Hahaha, vidíš, dokonce tě ani v pořádku nedonesou domů, ještě tě přitom upustí.“

„Hej, noži! Hej. Podívej, je neděle a na kom se servíruje oběd. Podívej! Kdepak seš ty? Ale ne, ty jsi támhle na kuchyňské lince, snad se ti po mně nestýská.“

Nech mě být, talíři, jsi zlý a nafoukaný. Bud' už zticha.

„Podívejme, tady se nám někdo urazil. Dobře, nechám tě, stejně už se servíruje jídlo. Dneska máme steak s bramborami, to bude bašta.“

„Maminko, mě to nejde ukrojit, pomůžeš mi prosím?“

Tady jsem! Já chci krájet!

„Ticho nožíku, nemáš na to sílu.“

Heeej! Tady! Joo super, budu krájet.

„Neee! Na mě přece taková špína krájet nemůže. Dejte to pryč!“

To máš za všechny ty tvoje posměšky! Poškrábu tě! Pořežu tě! Umažu tě!

„Zadrž noži, prosím, slituj se.“

Pozdě. Smůla talíři...

„AAAAAAAAAAUUUUUUUUU, to neee, on mě poškrábal! To je konec...“

Ha! Teď jsem ti to oplatil, to máš za všechny tvoje posměšky.

„Co teď budu dělat? Určitě mě vyhodí... Takový obrovský škrábanec... Proklínám tě, noži!“

Nevyhodí tě, neboj, ale třeba si teď vyzkoušíš i nějaké ty podřadné práce a třeba zjistíš, že buřty taky nejsou špatný jídlo, a naučíš se být milejší na své kolegy.

biolimeriky

Byla jedna krvinka,
červená a malinká
S jinými kyslík nosila,
než vyčerpáním umřela.
Povedená rodinka.

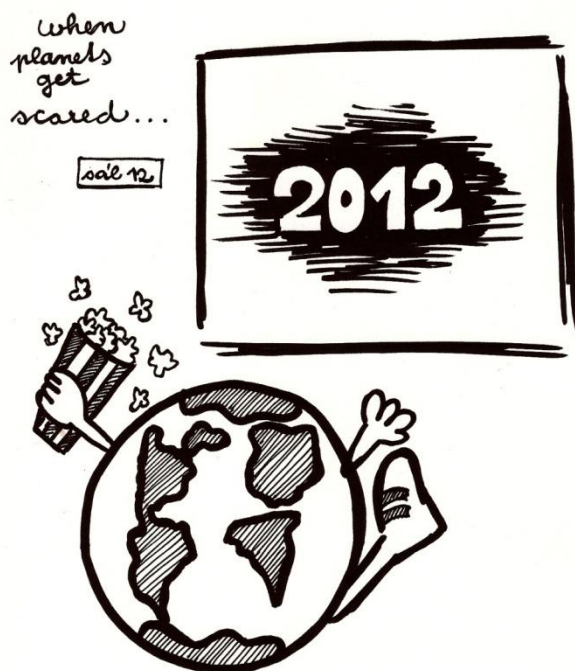
Povídala kosti kost,
vápníku už nemám dost.
Druhá taky vápník neměla
vejpl se proto zlomila.
To vyprávěla kosti kost.

limeriky 2012

**Kdyby tenkrát dobráci,
měli něco na práci
nedřel bych se s úkolem
a nepral se tu se stolem.
Mayové, vy lajdáci!**

Konec světa za dveřmi
stojí tiše, zdá se mi.
Nedýchám, jsem z toho na dně,
všechny zámky zamknu hlavně.
Konec čeká za dveřmi.

Zvláštní datum stanovili
pánové co vyřešili
kdy konec světa přijde k nám
je to jedna z velkých fám
jak víš, že byli způsobilí

haiku

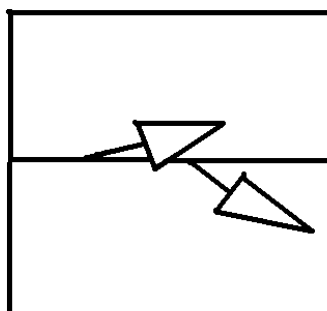
Vodě budu přát:
 Mlhu, duhu, nebesa,
 Vodopádů spád.

Je jako víla
 nádherně něžná, nemá,
 bílá lilie.

chemické limeriky

Amoniak plyn je lehký,
 z roztoku prchá jako vzteklý.
 Když čichnul jsem si k obrubě,
 dal mi jednu po hubě.
 Od teď jsem už opatrný...

Kyselina sírová,
 to je ale potvora!
 S hydroxidem se jala pářit,
 až se roztok začal vařit.
 Příště zředit musím oba...

doodles

U zubaře v čekárně

Vrrr a bzuuu
 Áááááááá
 Vrtačka už
 Zase vrtá
 Ťuk A ŤUK
 Prstíčky
 Klepají do
 Destičky
 Bác a bum
 Bzúúú a bzúúú
 UKLIÐTE TU
 VRTAČKU!
 Já tam nechci!
 Nechci! Ne!
 Kdo by měl rád
 Zubaře!
 Áááá búúm a šíím
 Sestra: Další prosím.

typogram

D e
e s c p
pa s p á
ni ka t u l
e r e
u n
 čekat k prosit í
 štěstí c úroda
 domov e mraky
 vztek rodina oxid uhličitý smůla
 at' smrt nekonečnost přátelství teplo vír
 pompeje popel tma strach potraviny vzduch
 výbuch smrad bída děs síra láva nehoda kamení

Povídka o kukuřičném poli

„Nejhorší je, že mě tady berete jako samozřejmost!“ křičela máma v kuchyni. Venku parné velmi pozdní odpoledne zahalilo zahradu.

„Za celý víkend jsem se ani jednou nezastavila!“

Táta po svém namáhavém fotbalovém zápase otevřel pivo.

„Co bys vůbec pil, tati, kdyby nebylo pivo?“ zeptala jsem se. „Rum,“ odpověděl sarkasticky a oddupal nahoru. Mamka podotkla: „No jo, zase televize!“

Pěkně se naštvála, když slyšela, jak nahoře táta něco brumlá. Vydala se na cestu do schodů a křičela: „A co ty tam říkáš?“

„Nic,“ odpověděl táta.

„Něco jsi přece říkal“

„Nic jsem neříkal,“ vydal ze sebe táta s posměškem.

Také jsem rychle vyběhla nahoru, ze skříně jsem vytáhla malou kabelku a naházela do ní věci potřebné k útěku. Nechtěla jsem to dál poslouchat. Oznámila jsem mamce, že jedu na kolo a jako vlašťovka jsem rychle vyfičela z domu.

Zastavila jsem se u své sestřenice. Svěřila jsem se jí, že potřebuji chvíli klidu, a tak po pár minutách také nasedla na kolo a vyrazily jsme do světa. Její kolo bylo ovšem velmi zvláštní. Bylo už staré. Čekala na své narozeniny, aby dostala nové. Do té doby musela jezdit na kole, kterému skoro upadávaly šlapky a které zvláštně vrzalo. Člověk snad slyšel všechny jeho drátky, šroubky a maticky.

Zahájily jsme výlet cyklostezkou až do malých zahrádek na okraji města. Tam se nám líbilo. Ploty zdobily popínavé okurky, na zemi se válela přezrálá rajčata a z hlíny vystrkovaly své hlavičky ředkvičky. Když už pomalu zapadalo slunce, vracely jsme se po cyklostezce domů. Cestou jsme ještě narazily na kukuřici, která rostla na poli.

„Já vezmu nějakou domů!“ zahlásila sestřenice.

„Já taky. Bude večere,“ smály jsme se.

„Ale do čeho ji dáme? Jindy nosíš prázdný batoh a teď máš malou kabelku,“ vytkla mi sestřenice.

„Nacpu si nějaké do kalhot,“ a taky tak udělá.

Po této operaci jsme se smíchy válely v kukuřici. Najednou mě něco štíplo do nohy. Okamžitě jsem vyskočila a z kalhot vysypala všechny kukuřice. Vypadl s nimi i velký škvor, a tak jsem svůj nápad opustila. Místo toho si sestřenice udělala ze své bundy pytel, do kterého nacpala kukuřice a navlékla si ho přes krk.

Slunce zapadalo, oblohu zdobily mapy jako na Venuši. Vtom jsme v dálce zahlédly dvě černé tečky, které se rychle přibližovaly.

„To jsou psi,“ vykřikla jsem.

„Jsou tu sami? To je divný.“

„Co budeme dělat?“

„Víš, co dělat, když tě pokouše pes? Musíš si dát ruce za krk, aby ti neprokousli tepnu, a schoulit se do klubička. Takhle,“ předvedla sestřenice.

Dala jsem vědět mámě, aby věděla, že kdybychom se nevrátily, ležíme někde jako raněná vrabčátka. „Jedem přes pole,“ rozkázala sestřenice.

„Vždyť je to jak z hororu. Umřeme v kukuřičném poli,“ napadlo mě.

„Musíme. Nasedni!“

Vydaly jsme se střemhlav do nekonečné děsivé kukuřice. Drncala pod námi kola, až se mi udělalo špatně. Celá jsem se třásla vyčerpáním. Stejně tak moje udýchaná sestřenice, kterou škrtil pytel plný kukuřic.

„Tak to tu nech,“ řekla jsem.

To nikdy, bylo vidět na výrazu sestřenice. Sotva jsem lezla. Ztrácela jsem síly v té vysoké kukuřici, která nás v sobě uzavřela. Ještě k tomu se mi zasekl stojánek na kole a vydával zvláštní zvuky, jak narážel jako datel na kovovou konstrukci. Po pár minutách šíleného zvuku se na mě obrátila našťvaná sestřenice se slovy: „Nemůžeš s tím sakra něco udělat?“ Nemohla jsem.

Když jsme se úspěšně dobrodily k lávce, která vedla na pole před naším domem, cítila jsem úlevu, že žijeme. A pak, když jsme se před naším domem rozdělily a já viděla svou sestřenici, jak odjíždí celá špinavá, s bundou přes krk, ve které zůstala jedna kukuřice, a hlavně na svém vrzajícím kole, které jen taktak tuhle misi přežilo. Musela jsem se smát. Jako hrdina jsem vstoupila do dveří kuchyně, kde seděla máma. Přežila jsem, myslela jsem si, jdeme slavit! Vaše jediné dítě přežilo invazi černých psů i kukuřičné pole! Táta se ale nehnul z místa u televize a mamka si v Avonu vybírala rtěnku. „Líbí se ti odstín Bold Bordeaux? Co myslíš?“

Další den pryč

Za oknem nic než rozšklebené tváře stínů, které se mi vysmívají do očí, když odhrnu záclonu a marně hledám slunce. Nečekala jsem, že ho najdu, a přece jsem zklamaná. Jak mohlo tak rychle zapadnout? Stěží jsem se nadechla. Další den pryč.

Užívej si. Užívej si, protože příští školní rok bude ten nejtěžší. Zhluboka jsem se nadechla a pomalu vydechla. Snažila jsem se uklidnit. Proč jsem nebyla klidná?

Ještě mám asi půl měsíce... Přesněji dva týdny, patnáct dní, tři sta šedesát hodin, dvacet jedna tisíc šest set minut. A každičkou z těch minut si musím řádně, hluboce prožít. Není jich dost, ani zdaleka. Román za tak ubohý okamžiček nenapíšu, nepublikuji a nerozšířím do celého světa. Jak učinit těch posledních pár dní čímkoliv jiným než lenivou ztrátou času?

„Proč?“ šeptám sama k sobě. „Uklidni se.“

Proč se tolik trápím? Vždyť můžu zbytek prázdnin prolenošit. Není tu, kdo by mě zastavil. Proč si znovu stavím ty své nesnesitelné standardy nedosažitelně vysoko?

Někde ve mně je něco, co odmítá spát. Nějaký vnitřní hlásek, který buší na zdi svého vězení a křičí, křičí, křičí. Musím něco dělat! Až začne škola, nebudu už schopná dělat nic, nebudu mít čas se ničím zabývat! Mám omezené množství času a nesmím ho promrhat.

Jako by mi v hrudi tikala bomba, musím si něco počnout, než dojde k explozi.

Ale co jsem dneska dělala? Nic. Lenošila. Slunce je pryč. Před okamžikem ještě svítilo, co víc, před okamžikem pozvolna vycházelo, ale teď je náhle hluboko za obzorem. Můj ty smutku, jak bolestné je plynutí času pro člověka, kterého nic nebolí.

Jak se můžu trápit svou nečinností, když žiji v tom svém sladkém, bezchybném světě, kterého se nikdy nedotkla žádná pohroma? Jak marnivé je zoufat si, že má radost není dostatečnou radostí?

Bezciálně přecházím po pokoji. Vlastní myšlenky mě do sebe vtahují takovou silou, takovou mocí, že za okamžik už čas nevnímám vůbec. Nepochází mi ani, že svým nekonečným přemýšlením mrhám časem více než kdy předtím. Přeshlapuji, mračím se, svírám si hrud', jako by mi z ní mělo srdce vyskočit. Trápím se. Zbytečně.

K žádné tvůrčí činnosti nemám pohnutky. Múzy spí. Když si sednu zpátky k počítači, čas bude plynout dál a já ani za celý večer nic neudělám, říkám si, přesvědčená, že dokud přemýšlím, nacházím se v časové bublině. Možná kdyby to moje přemýšlení alespoň spělo

k nějakému závěru. Dokázala bych sama sebe přesvědčit, že jsem svého času výhodně využila.

O plynutí času napsalo už lidstvo snad celé knihovny. Příběhy, úvahy, básně, písně. Nemůžu od sebe čekat, že přijdu na něco převratného – čas letí, když si ho nevšímám, ať už lenoším nebo pracuji. Když mu člověk začne věnovat pozornost, zjistí, že plynutí času je přesně tak děsivé jako dech samotné smrti. A to ani nemusí být metafora. Samozřejmě, že mě čas děsí. Samozřejmě, že jsem neklidná. Člověk nemusí zrovna umírat nebo stárnout před očima, aby si byl vědom nenavratitelnosti času. Moudří lidé neřeknou nic jiného, než jak je čas drahocenný a jak si ho lidé neváží, dokud ho už nemají příliš málo.

A možná tady někdo příliš poslouchal moudré lidi, směji se sama sobě, ač necítím veselí. Povídali by, poučovali a milostpaní by jen seděla a poslouchala, neschopná vyplodit vlastní myšlenky. Ze všech těch moudrých řečí, co jich jen člověk v životě slyší, se jich jen pár doopravdy hodí. K čemu je zbytek? Na zbytečné přemýšlení. Myslíš si, že když ten kdosi moudrý řekl, že by si lidé měli vážit času, chtěl po tobě, abys trávila desítky minut hloubáním nad jeho slovy?

Zastavila jsem se uprostřed pokoje.

Proč tolik váhám? Až se múzy probudí, sami se mi ozvou. Do té doby můžu trávit čas, jak se mi zlíbí. Důležité je, že se vrátím ke psaní, jakmile mě něco chytrého napadne.

Tak co počít? Tepot mého srdce se zvolna začíná zpomalovat z divokého cválání, které mi předtím rozechvívalo hrud'. Prázdniny kolem mě plynou jako mírná hřejivá říčka a já zavírám oči a nechávám se unést jejich proudem. Ach vy zlotřilé múzy, vždyť já vím, že vás inspirace posedne o prvním školním dnu a od té doby mě budete trápit nápady a představami, o které jsem vás tady takovou dobu marně prosila. Kéž by lidský osud mohl spočívat v rukou zodpovědnějších stvoření, s méně zákeřným smyslem pro humor! Třeba jednou dosáhnu takové tvůrčí geniality, abych si mohla rozkázat a ke kreativě se donutit. Avšak zatím, co jiného mi zbývá, než jít s proudem času?

Další noc pryč.

Noc

Rozlehlé lesy pomalu pohlcují zbytky slunečních paprsků. Královna noc přebírá žezlo a otevírá svou chladnou náruč. Nikdo jí neunikne. Ani srnka na louce, ani chaloupka pod kopcem, ani lidé ukrytí v ní. I kostelní věž je zahalena závojem noční panovnice. Noc přináší útěchu a smíření. Vlnky na jezeře se pomalu houpají a šeptem vítají tmu..

Sova pilně střeží les a její oči jako dvě lucerny probleskují mezi kmeny starých borovic. Listí pláče pod tíhou statného jelena, který jde uhasit žízeň k jezeru. I srnky vystupují z lesa. Za chvíli se již klidně pasou na louce. Z polí se ozývá obvyklá píseň. To do sebe jen vrážejí obilné klasy. Ve dne zlátnoucí pole najednou připomíná mořskou hladinu. Malí hlodavci bloudí při zemi a jakoby prosili noční dravce: „Nechte nás jen proběhnout, taky se chceme najíst.“ Dnešní noc je klidná. I sova se slituje nad malou myškou a nechává svá křídla sevřená.

Zvony odbíjejí půlnoc a zvuk jejich srdcí se line po kraji. Zdá se, že duté hlasy přinášejí varování: „Schovejte se, něco se blíží.“

Lesní obyvatelé zpozorní, nastrahují uši. Lidé v chaloupkách pod kopcem vycházejí na zápraží a obhlížejí krajinu. Černé lesy jakoby vystupovaly dopředu, jako by se o krok

posunuly. Noční obloha se zatahuje, mračna oslepují hvězdy, měsíc ustupuje neznámo kam. Srnkám buší srdce, sova roztahuje křídla a vydává se do úkrytu. Stín jejího těla ještě umocňuje stávající tmou. V lese se zabydluje strach a nejistota. Noční panovnice již brzy ukáže druhou tvář.

První kapka deště stéká po oblázku rovnou do studánky. Další kapky dopadají bez milosti na vše kolem. Vichr rozehrává s listy divokou hru. Listy tvoří ve vzduchu nekonečné barevné stuhy. Proud vody připomínají křišťálové řetězce. Myši rychle hledají své nory, srnky opouštějí louky a schovávají se na zarostlých mezích. Sova vše pozoruje ze svého bezpečného úkrytu. V oknech se objevuje záře hromniček. Prší hustě. Není vidět na krok. Kapky hlasitě bubnují. Před deštěm nelze uniknout. Větve se ohýbají a prohrávají krutý boj. Praskají, a než dopadnou na zem, zvolají: „Pomoc.“ Mokro a zima trápí mech. Houby se skrývají pod klobouky. Biče vody šlehají do smrkové kůry.

Konečně. Mračna se rozplývají a měsíc připlouvá na oblohu. Hvězdy svítí. Příroda se umoudřuje. Lidé zhasínají hromničky, zvířata přesto zůstávají v norách. Jsou příliš vystrašena. Noční panovnice se tváří jakoby nic. Najednou opět působí klidně a něžně. Lehký vánek si pohrává se zelenými listy, na které již usadá ranní rosa. Schoulené kvítky tiše poklimbávají.

šňůra	Šňůra	šňůra	šňůra	šňůra	šňůra	šňůra	šňůra	šňůra	šňůra
t	t	á	š	š	š	š	kal	hoty	kalhoty
í	í	lá	á	á	á	á	kal	hoty	kalhoty
l	l	al	l	l	l	l	kal	hoty	kalhoty
k	k	šaa					no	havi	nohavi
o	o	á	š	š	š	š	eno	ha	enoha
tí	kotí	lá	á	á	á	á	vi	ce	viceno
tí	kotí	al	l	l	l	l	ha	vi	havice
tí	kotí	šaa					no	ha	nohavi
tí	kotí	á	š	š	š	š	ce	no	cenoh
tí	kotí	lá	á	á	á	á	av	ic	avicen
tí	kotí	al	l	l	l	l	oh	avi	ohavice
tí	kotí	šaa					eno	ha	enohav

bajka

Proč mají žirafy dlouhé krky?

Kdysi dávno, když ještě zebry nebyly pruhované a leopardi vlastnili jen jediný flíček, žila blízko Velkého stromu žirafa Žofie. Byla to velmi zvědavá malá žirafka, která stovkami svých zvědavých otázek zahrnovala všechna zvířata z okolí. Měla spoustu přátel a spolu s nimi objevovala krásy okolí Velkého stromu. Po dlouhém období nekonečného odpovídání na otázky už to žirafí rodičové nevydrželi a řekli Žofce, ať si to zjistí sama, jen ať už se na nic neptá. A protože Žofie byla odvážná žirafka, řekla si, že když se nikdy nestyděla se kohokoli na cokoli zeptat, nebude problém si zjišťovat informace jinou cestou. Tehdy začala Žofka obcházet cizí pelíšky a nory, slídila, pozorovala a pečlivě si zapamatovala, co se kde děje. Brzy však věděla vše, co se dělo u země, a tak se natahovala, aby viděla i na nejvrchnější větve stromů. Když zjistila, co se děje i v úplně posledním hnízdě na Velkém stromě, měla už krk tak dlouhý, že se hlavou skoro dotýkala slunce. Přátelé se jí postupně začali vyhýbat, protože s takovou zvědavou žirafou nechtěl mít nikdo nic společného, ale ona si toho vůbec nevšimla. Chvilí byla Žofie spokojená, protože měla přehled o všem, co se dělo v okolí Velkého stromu, ale brzy zjistila, že nemá žádné přátele, ani rodičové už se k ní nechovali jako dřív. Věděla příliš mnoho o všech obyvatelích Velkého stromu a jeho okolí a nikomu z nich to nebylo příjemné, všichni se báli, aby je někde nepomluvila. A tak se stalo, že zvědavá Žofie zůstala sama jen se svým dlouhým krkem a spoustou informací.

Kdo hodně chce, tomu hodně schází.

topologický řetězec

Proměna

nabízí

zítřek

řekou

kouli

lítost

bolí

Líbo

solí

maso

máma

makaron

roní

níže

želví

víno

Kalné ráno s keffírem

„Bylo kalné ráno. Málokdo tak kalné ráno pamatoval. Snad jen pán s plnovousem, který se procházel po okraji protějšího chodníku, by mohl vyprávět ještě o větších hrůzách, než je neprosluněný začátek dne.

Vedle jeho nohy cupital jezevčík v tmavě fialovém oblečku. Červené třešně, které měl za ušima, mi připomněly první ženu mého života. Smála se nezřízeně, když mi z jabloně, na které tenkrát ještě rostly hrušky, padávala do náručí.

Puntíkatý přechod se roztančil, jakmile po něm pán přešel. Jezevčík radostně zaštěkal a vyrazil vpřed. Nebohý stařec se ho pokusil nějak zadržet, ale situace stejně dopadla tak, že se v nezřízené rychlosti jezevčík změnil na malamuta a táhl pána za sebou. Z toho se po pár vteřinách stala jen šedivá skvrna.

Promni si oči, napadlo mě. Uhá, červená Karkulka! A jaká krásná! Jediná škoda byla, že měla celou modrou hlavu, vypadala trochu jako borůvka. Matka mě zabije, až jí to budu vyprávět. Neumím se rozhodnout, zda je to blondýna nebo bruneta – jaký je v tom vlastně rozdíl? V barvách, v odstínech, v kráse, v čemkoli? Asi ne. Nikdo neodpovídá.

Vzzzzzzzzm, ozvalo se kdesi nad mojí hlavou. To si nůžky razily cestu k listům odpoledního vánku. Chtělo se mi křičet, ať jsou příště ohleduplnější, ale uvědomil jsem si, že zbývá už asi jen patnáct hodin do začátku nočního klidu, takže bych se měl uklidnit spíš já.

Preludování cvrčka, mého dobrého známého ze základní školy, skončilo v okamžiku, kdy se ona červená modrá Karkulka dostala do styku se stromem. Jak ti dva se pohádali! Horší než manželé po dvě stě letech. Skoro se mi nechtělo věřit tomu, že by se do sporu mohl zapojit i někdo tak nestranný, jako jsou moje vlasy, ale po pár vteřinách jsem najednou cítil, jak se zvedají, nadouvají, houstnou a vlečou mě za sebou jako můj děd starou kárku.

Byl jsem moc rád, že nezačaly křičet. Nesnáším jejich řev, v tu chvíli mám chuť je ostříhat! Ale copak můžu? Vzal bych tím domov tolika breberkám, tolika vším a co já vím vůbec čemu!

Červenomodrá Karkulka se naštěstí brzo rozhodla, že něčeho, jako je hádka, není její krása hodna, a tak vykročila levou rukou za šedou skvrnou, která vlála za malamutem.

„Staň se vlkem!“ zakřičela, pes zavyl, spustil brzdu a proměnil se v šedivou šelmu.

„Do Kopydlna,“ zavelela a vůbec si přitom nevšimla pána, který se změnil z šedé skvrny zpět v člověka. Víckrát už jsem tato zrudná stvoření neviděl a popravdě jsem tomu rád. Vy byste se snad chtěli hádat s takovou nafoukanou nánou, která boří všechna pravidla?

Ouha! Utíká mi bota! „Naděždo, vrať se,“ křičím a snažím se ji dohnat. Moje druhá bota Agáta ji naštěstí nemá moc v lásce, a tak se snaží se mnou. „Tralalalá,“ ozývá se kdesi z dálky a mně je jasné, že má dnes větrná elektrárna jen dobrou náladu.

Naděžda utíká, vyndává si z dírek tkaničku a užuž ji chce zahodit. „Ne, ta je sváteční!“ pískne Agáta. „Co budeme dělat, když budeme chtít jít do divadla?“

Vás bych do divadla stejně nikdy nevzal, vy špindíry, řeknu si pro sebe, ale nechci tím namíchnout ani jednu z nich, a proto mlčím. Jen stále běžím. Na místě, u kterého je jasné, že až potkám semafor, bude to dnes můj první, se snažím rozhlédnout na cestu. Koukám, že Naděžda se unavila a vyžaduje ukolébavku. Já ti dám, ty jedna! Tak kterou? Třeba zrzavé oči, ta tě vždycky vyděsí! Aby sis to pamatovala... Áááá...“

„Franto, jsi v pohodě?“ zatřese se mnou kdosi. Chvíli mi trvá, než mi dojde, že je to můj přítel Karel.

„Ale jo,“ oddychnu si. „Jen jsem rád, že se automatismem neživíme, a dnes jsme ho jen zkoušeli. Mně by to zničilo,“ ztěžka vydechnu a Karel se zasměje.

kaligram

ž j y s d i K b y l m l a d	le d brý r tu a o k s u j u k a r
ý smáli se ti že je máš Jak na drátku když oči nej- z zestá rneš sklíčka -sou v každý ti je závidí Dvě pořádku Pro zlepšení	

Jednoho dne v parku

„Ty jo, ta je pěkná! Určitě bude mít bohatou paničku. Vidíte ty krásně pěstěné uši a sestřih jako podle hrnce? Proč se nikdo nedívá? Hrncem asi není dobré přirovnání, už jsem to chytil od panička. Spíš... jako kdyby inspirací její kadeřnice byl balon. Dokonale kulatý balon. Přesné střihy já rád. Pudlice já moc rád...“

-Říkal jste něco?-

„Ehm, madam, pardon. Jsem jenom prostý voříšek, takový štramák. Obdivoval jsem se kráse vašeho sestřihu.“

-Líbí se vám? Jezdím za svou kadeřnicí až na Kladno!-

„Aaž na Kladno! Vaše paní ráčí být zámožná?“

-Velice. Tedy... sama chodí celkem otrhaná, ale já vždycky, když udělám smutné oči, dostanu nový obojek. Musí být tedy zámožná, ne?-

„To jistě. Já mám sice obojky jen dva – na módu si moc nepotrpím – ale můj páníček je... tedy. Jak on to říká? Bankovní mučedník nebo tak nějak.“

-Aaa, mučedník, tak to ano. To je významný post! Víte, já si moc nepotrpím na rodokmeny, ale pokud páníček nedělá něco pořádného, nemůže být pořádný ani pes. Jak se říká: Jaký pán, takový pes.-

„A čím ráčí být vaše panička?“

-Má paní má nejdůležitější práci na světě! Je to paní domu a ctností.-

„A to je povolání?“

-Jistěže!-

„Co tedy vaše paní dělá?“

-Je doma a stará se o mě a o dům. Nevím, zda je to moje pojmenování úplně přesné, nikdy jsem jí moc nerozuměla... Ale ty ctnosti na konci tam jsou určitě.-

„Nepochybují o tom, že vaše panička je ctnostná. Vždyť i vy jste tak ušlechtilá a upravená!“

-Och, vy mi lichotíte!-
 „Nepřeháním, krásná slečno. Ta vaše bambulka na ocásku je přímo rozkošná.“
 -Mně zase imponuje vaše chytrost. Váš pán hodně čte? -
 „Ano.“
 -A předčítá vám? -
 „Každý večer!“
 -Ach! Jak vám závidím! -
 „Nechci být moc smělý, ale určitě někdy můžete přijít, pokud vás panička pustí. Každý čtvrtek poezie, každý pátek detektivka...“
 -Detektivka! Nebojíte se? Já bych se bála! -
 „Ale kdeže... Pokud mě nebudete považovat za zbabělého, přiznám se vám, že když mám strach, vlezu pod peřinu.“
 -Nene, jste mi tím ještě sympatičtější. Nač si hrát na hrdinu? Pryč jsou přece už doby, kdy jsme my museli bránit své pány. Nyní žijeme v moderním světě! -
 „Máte pravdu! Jé, cítíte, začíná pršet. Můj páníček občas říká...“
 -Co? -
 „Když prší, vyjádří se: To je ale psí počasí!“
 -Uj! To je nezpůsobné! -
 „Vidíte! A já mu to nemohu rozmluvit!“
 -Měl byste jít bydlet ke mně. Váš pán zjevně vůbec neví, co se v dnešním moderní světě má dělat. Neurazte se, ale vždyť on mluví, jako kdybyste pásł ovce! -
 „Mám mu to za zlé, ale to víte, je to můj páníček, jsem mu věrný. Ovšem když začíná krápat, nezašla byste na pamlsek?“
 -Mileráda! -
 „Jak krásně voníte...“
 -Ta vaše zvědavá očka! -
 „Váš něžný štěkot...“
 -A váš silný hlas! -
 „Jste prostě kočka!“
 -COŽE?! Co si to dovoluujete?! Já si o vás myslela, jaký jste šlechetný, statečný a ctnostný! A vy mezitím...! -
 „Co se stalo, drahá?“
 -Pche, drahá, tak mi nikdy neříkejte! Už vás nechci znát! Říci o mně, čistokrevné pudlici, že jsem kočka! U všech granulek, málem jsem omdlela! Nikdy více na mně nemluvte. Jsem zklamána a rozhořčena. Sbohem! -
 „Já hlupák! Ty člověčismy mě jednou přivedou do klece!“

Koloběh života

- Auuuu ! Vždyť mě rozmáčkneš...
 „Omlouvám se, to já ne!“
- Když ne ty, tak kdo mi málem vylisoval všechny ty za roky popsané stránky? Kdo mi způsobil další bolestivé oslí ucho? Jako bych léčení u paní Izolepy neměl plné linky!
 „Já nechtěl! Opravdu! Věřte mi!
 -Mně je to úplně jasné. Zas další lesklý, sněhově bílý mladík, který si nevidí na svou vlastní první stránku!
 „A já tu vidím nějakýj starej, plesnivej, několikrát politej sešit, který svou přítomnost jakživ již

nikdy nikde nezapře, protože jeho zatuchlinou omdlí každý, kdo se jen přiblíží...

-Nerozumím. Co jsi říkal? Uši už mám inkoustem zalehlé.

„Nic, nic, jen, že mě na vás hodil ten kluk s ulepenýma rukama od vanilkové zmrzliny.

-Ach ano, a nevyšiml sis venku zástupů malých natěšených dětí a rodičů se slzami dojetí?

„Jo, jo, to jsem viděl. Jen jsem nechápal proč?

-Proč, proč. To je prosté. To to opravdu nechápeš? Začal nový školní rok.

„Aha, ale nevím tedy, proč se mnou jednáte tak pobouřeně.

-Jak tomu nemůže stále někdo rozumět. Kdo by měl dobrou náladu? Vždyť opět nastal čas odchodu do sběru, v lepším případě. A v tom horším? Ani se nept..fňuk...

„Proč pláčete? Rozpije se vám inkoust. Nikdo vám teď nepomůže, vždyť je pan Zmizík stále ještě na dovolené.

-Jsem starý lítostivý sešit, který má strach o svou existenci...

„Proč stále tak depresivně?“

-Ach, vy mladí, inkoustem neposkvrnění, nikdy nevíte, co přichází se začátkem školního roku.

„Nevíme, jak bychom mohli? Vždyť jsme mateřskou továrnu opustili teprve nedávno“

-Ach, dobrá. Pokusím se tě zasvětit...fňuk...do osudu..fňuk...všech z nás.

-Každý rok, je to ta stejná písnička. Školy, po dvou krásných měsících, znovu otevřou své brány. Děti usednou zpátky za lavice. Mají pěkné tašky. V nich penály, svačiny, učebnice a někde na dně také sešity. Sešity malé, velké, tlusté, tenké, s linkami a bez. Je jich nespočet. Tudíž nemají důvod si nás vážit. Stránky máme odřené od gumy, v noci občas bolestí ani oko nejde zamhouřit. Chovají se k nám ledabyle. Proč také ne, za chvíli nás vymění. Když se nudí, zanechávají na nás tetování, které nás povětšinou jen zohyzdní. A s oblečením se mnohdy už vůbec neobtěžují. Je tak potupné ležet všem na očích nahý. Učebnice se posmívají, penály chichotají a naschvál posílají své obyvatelstvo polochtat nás.

Pak konečně nastanou prázdniny, pokoj, klid, ale poté, poté se již většinou nikomu nehodíme. Já měl zatím vždy štěstí, ale teď, teď se bojím!!

„A čeho?“

-Dětské ruky...Dítěte, které dle své nálady, možná i chvilkovém zkratu, rozhodne o mé budoucnosti, lépe řečeno o mém konci...

„Začínám chápat, ale stejně nevím, co se stane. V papírnictví některý sešity mluvily o jakémsi znovuzrození.

-Ano, v lepším případě skončím ve sběru, v tom horším chvíli někoho zahřeju a pak....pak se v popel obrátím..

„CO TO BYLO?“

-Již si jde pro mě...dětský soudce, nebo spíše kat....sbohem...

Stín

Byl oblečen do černého sametu. Tvář měl hladce oholenou, vlasy pečlivě učesané a ve dlaních svíral malý stříbrný kříž. Boty byly naleštěné a frac vyžehlený. Vypadal lépe než za celý svůj život. Ale bylo mu to jedno.

Jeho jméno bylo Jaroslav. Ten, kdo ho znal, by řekl, že je to místní vagabund. Nosíval šedý potrhaný kabát, který na sobě měl víc záplat než původní látky. Vysoké hnědé boty, které byly špinavé od bláta, se mu nezaleskly nikdy. Oči měl podlité krví, tvář špinavou, vousy plné všemožné havěti a vlasy spleené svinstvem. Byl častým hostem v místních hospodách, ale také tím, kdo nebyl vítán nikde. Žil ze dne na den. V bídě a nouzi. Plesnivý

chléb a slzy byly jeho pokrmem.

Psal se rok 1725. Listí skoro spadalo a byl lehký déšť. Podzim. Dav dvaceti lidí kráčel přes náměstí. Šli pomalu a tiše. Prošli kolem kláštera na náměstí a pokračovali Velvarskou bránou. Jen pár zvědavců se zastavilo, aby si průvod prohlédlo. Nikdo jiný mu nevěnoval pozornost.

Jaroslav se zastavil a napil se z louže. Měl žízeň, neboť po alkoholu je žízeň! Nestačil si ani všimnout odrazu v louži a hůl jej udeřila do hlavy. Spadl na dlažbu. Další a další úder. Praskla mu žebra, vypadly zbylé zuby, zlomila se mu ruka.

Dav šel pomalu ke kostelu. Bylo zde jen pár lidí, všichni oblečení podobně. Všichni s jedním cílem. S jedním záměrem.

Odbíjela půlnoc a Jaroslav umíral. Umíral sám na chodníku. Kaluž krve, která pošpinila lesklou městskou dlažbu. Nikde nikdo. Vražedná zbraň ležela vedle něho. Vytáhl z kapsy kříž a dopis. Dopis na rozloučenou, neboť věděl, kdo je tím vrahem. Věděl, kdo nemá rád lůzu a špínu v tomto městě!

Dav došel na hřbitov k připravenému hrobu. Jaroslav ležel v rakvi. Pomalu ji spouštěli vrazi dovnitř. Samotný starosta držel provaz, místní kněz pronášel modlitbu a kat sypal hlínu. Jen Josef měl na tváři slzy, neboť byl stejný chudák, jako byl Jaroslav. A věděl, že teď půjdou po něm.

Papír vzplál okamžitě. Byl zapálen o oheň, ve kterém byla i vražedná zbraň. Plamen, který zobrazoval život a také smrt. Starosta rozevřel ruku a zbytek hořícího dopisu dopadl do ohně. Nezbyl nikdo, kdo by o tom vyprávěl. Nikdo.

ASURIKATA
 KATASUOKOATA S
 URIKATASURIKATA SNOS
 RIKATASURIKATA SUR
 IKATASURIKATA SU
 IKATASURIKATA S
 RIKATASURIKATA
 RIKATASURIKA
 URIKATASURIKA
 SURIKATASURIKA
 SURIKATASURIKAT
 ASURIKATASURIKAT
 ASURIKATASURIKAT
 ASURIKATASURIKAT
 ASURIKATASURIKAT
 ASURIKATASURIKATA
 ASURIKATASURIKATA
 ASURIKATASURIKATAS
 ASURIKATASURIKATASU
 TASURIKATASURIKA SUR
 TASURIKATASURIKAT SUR
 ATASURIKATASURIKAT SUR
 ATASURIKATASURIKAT SUR
 ATASURIKATASURIKAT SU
 KATASURIKATASURIKAT SU
 IKATASURIKATASURIKAT U
 RIKATASURIKATASURIKA
 RIKATASURIKATASURIKA
 RIKATASURIKATASURIKA
 RIKATASURIKATASURIKA
 SURIKATASURIKATA
 ocas SURIKATASURIKATA
 ocas
 ocas
 ocas
 ocas
 oca
 oc
 o

Kdo je na druhém konci drátu?

Když si Amanda Strasfoldová našla kluka, něco se změnilo.

Což o to, ono se toho změnilo hodně, například prospěch ve škole šel nenápadně, ale jistě dolů a hádky s rodiči nabíraly na intenzitě. Spouštěčem hádek byly zejména účty za telefon. Častokrát se stalo, že jeden z rodičů otevřel tu osudnou obálku, rozložil papír smrti, a jak četl, jeho tvář procházela pozoruhodnou změnou. Nejprve znachověla, poté přešla do bílé až zelenavé a nakonec zbrunátněla. Co se dělo dál, to už Amanda nevěděla, neboť seděla zamčená v koupelně a čekala, až pomine reálné nebezpečí smrti zavražděním kuchyňským nožem, nebo čímkoliv jiným, co bylo zrovna po ruce.

Na otázky typu Proč?! raději neodpovídala. Beztak se jednalo spíše o výkřiky zoufalství, než že by někdo skutečně očekával odpověď. A pokud už opravdu šlo do tuhého a nastal výsledek, za který by se nestyděli ani na policejní stanici, dožadovala se Amanda svého právníka. Ne že by nějakého měla, šlo jen o princip. Není divu, že její rodiče bývali často na pokraji šílenství.

Na mysli jsem ale neměla změny finančního rozpočtu (nebo spíš to, jak se ztenčoval), ale změny, jež se udály s Amandinou povahou. Stručně řečeno, hodila za hlavu veškerou opatrnost a stala se naivní a důvěřivou holčičkou. A to dříve zastávala pravidlo, že je lepší nikomu nevěřit. Láska zkrátka dokáže divy.

Ted' stála u dveří a podupávala netrpělivě nohou. Pohlédla na starodávné (předpotopní, jak s oblibou říkávala) nástěnné hodiny a zavolala směrem do domu: „Jestli si nepospíšíte, přijdete pozdě!“ Pak si zhluboka povzdechla.

Šéf paní Strasfoldové pořádal firemní večírek a Amandina matka se rozhodla, že tam nemůže v žádném případě chybět. Jelikož by ale bylo hloupé přijít tam bez partnera, donutila svého manžela, který akce tohoto typu z hloubi duše nesnášel, aby ji doprovodil.

„Fakt ti to sekne, tati,“ uculila se Amanda, když její otec sešel po schodech a stoupl si před zrcadlo, aby naposledy zhodnotil manželčino dílo. Oblek mu byl trochu těsný, kravata zase příliš dlouhá... žádná sláva.

„Nebud' drzá, slečinko. Dobře víš, že bych tam nejráději nešel, ale tvoje matka... No, však víš. Vůbec nechápu, proč tam musím jít taky. Stejně si mě přestane všimnout, jen co uvidí ty své užvaněné kamarádky. Co tam pak budu dělat?“ stěžoval si pan Strasfold, zatímco se Amanda pochechtávala.

„Vytratíš se jako filmová hvězda, ne? Nebo se můžeš dát do řeči s máminým šéfem...“ navrhla Amanda potměšile a její otec obrátil oči v sloup. Než se ale mohl proti dceřině drzosti ohradit, vběhla do předsíně Amandina matka.

„Už jsi připravený? Podívej se, kolik je hodin! Přijdeme pozdě! Honem, honem, kde mám boty? Mandy, kde mám boty?!“

„V botníku, řekla bych.“

„Fajn, tak proč mi je nepodáš? Zvládneš to tu sama vůbec?“

„No jasně. Není mi pět let!“

„Občas se tak ale chováš. Vážně můžeme klidně odejít a nebát se, že vyhodíš dům do povětří?“

„Výborný nápad! Dík, mami! Je tu někde benzín a zápalky?“

„Amando!“

„Neboj. Zvládnou to tu a nic nezničí. Klidně běžte. Ve dvanáct půjdu spát a na telefonu budu.“

„Ve dvanáct?! V jedenáct nejpozději, kočičko. Je hezké, že budeš na telefonu, ale budeš *dostupná* pro nás obyčejné smrtelníky, kteří nejsme tak *úžasní* jako tvůj kluk?“

„Budu si s ním povídat nanejvýš dvě hodiny, slibuju. Nekoukej na mě tak, to je minimum. Jednou jsem s ním provolala pět hodin!“

„Cože jsi udělala?!“

„Ehm... Ahoj!“

„O tom si promluvíme později. Tak to tu zvládni, udělej si něco k večeři, a kdyby něco, volej. Nám, ne Tomovi, nebo jak se jmenuje. Tak zatím.“

„Bavte se!“ popřála jim Amanda a zabouchla dveře. Zhluboka si oddechla; tak to přece jen zvládla.

Vydala se do obýváku a cestou se zastavila v kuchyni a vytáhla z lednice zmrzlinu. Pak se usadila k televizi.

„Vítejte u večerních zpráv...“ začala moderátorka afektovaným hlasem. Zatímco Amanda mlsala, dozvídala se samé *nadmíru* zajímavé věci. Farmář z Kalifornie pěstuje největší mrkev na světě. Obchodník z Los Angeles spadl do kanálu. Stoletá důchodkyně z New Yorku tančí na ulicích tango. Brad Pitt prodává svou ponožku. Zkrátka informace nutné k životu.

Právě uprostřed nesmírně poutavého vyprávění učitelky dějepisu o sňatkovém podvodníku, kterému naletěla, zazvonil Amandin mobil.

Amanda vyskočila a rychle telefon zvedla.

„Zdravím volajícího, tady Mandy Strasfoldová.“

„Zdravím Mandy Strasfoldovou, tady volající,“ ozvalo se na druhém konci drátu.

„To jsi ty, Tome?“

„Možná jo, možná ne.“

Mandy pohlédla na displej, na kterém blikalo Tomovo jméno.

„Tome, jsi to ty.“

„Kde bereš tu jistotu?“

„Poznám tě po hlase. Je takový... jemný, víš?“

„Jemný? Tak díky!“ Volajícího zřejmě Amandina poznámka pobavila.

„Tome, přestaň si ze mě dělat legraci.“

„Jak si přeješ. Co děláš?“

„Myslíš kromě toho, že s tebou telefonuju? Nic.“

„Já taky. A jak se vůbec máš?“

„Bezvadně. Rodiče konečně odešli na tu svou párty a já mám celý dům jen pro sebe.“

„Vážně? To je senzační! Předpokládám, že jsi před chvílí seděla u televize a vychutnávala si nějaký pamlsek? Hádám, že to byla čokoláda?“

„Vlastně to byla zmrzlina.“

„Těsně vedle. Ehm... Můžu se tě na něco zeptat?“

„Samozřejmě.“

„Čeho se bojíš ze všeho nejvíc?“

„No, asi toho, že mě rodiče skalpují, jestli mi teď zavolají a zjistí, že jsem nedostupná.“

„Myslím to vážně.“

Amanda se na okamžik zamyslela a pak odpověděla:

„Bojím se toho, že zemřu dřív, než začnu skutečně žít. Pak se taky děším toho, že se stane něco někomu, koho mám vážně ráda. Třeba tobě.“

„Takže se bojíš smrti? Té se bojí hodně lidí.“

„Ty se jí bojíš taky?“

„Ne. Já ji beru jako začátek nového dobrodružství.“

„Děsíš mě. Nefetoval jsi?“

„Ha ha ha! Moc vtipné. Nebojíš se třeba toho, že se k vám někdo vloupe? Nějaký vrah?“

„Vrah? Ne, toho se nebojím. Tohle se mi nikdy nestane.“

„A jak to můžeš vědět tak jistě?“

„Zkrátka to vím. Cítím to. To se děje starým opuštěným paním. Kromě toho si prostě nedokážu představit, že bych mohla potkat někoho, kdo zabíjí lidi.“

„Třeba ho brzy potkáš...“

„Co tím myslíš?!“

„Ale vůbec nic. Víš, slyšel jsem hodně příběhů o lidech, co si mysleli totéž co ty, a vždy to dopadlo špatně. Tak například jedna úřednice z Brooklynu. Stále prohlašovala, jak výtečně má zajištěný byt proti násilným vniknutím, a jednoho dne ji našli s kudlou v zádech. Někdo se k ní vloupal oknem. Nebo ta studentka z Las Vegas. Zajímala se o kriminalistiku, a když ji varovali, že by se k vězeňským chovancům neměla tolik přibližovat, jen se smála.“

„A jak to s ní dopadlo?“

„Špatně. Jeden z vězňů, kterému se snažila pomoci zpět k normálnímu životu, ji zastřelil.“

„To je hrůza.“

„Jo, to je. Takže vidíš, je lepší neprohlašovat věci typu: „Tohle se mně stát nemůže.““

„Takže mám radši říkat: „Jo, to se mi co nevidět stane?““

„Nepřekrucuj, co ti povídám. Mluvím o tom, že je lepší počítat se vším a nezakřikovat to, ale ani to přivolávat.“

„To zní rozumně.“

Amanda chvíli mlčela a přemýšlela. Její rozhovor s Tomem byl stále zajímavější. Takhle si nikdy nepovídali. A kam se poděly všechny ty přezdívky, jimiž ji oslovoval?

Zprávy vystřídal béčkový horor. Hlavní hrdinkou byla osamělá mladá žena, co se nastěhovala do domu, ve kterém přes třicet let nikdo nežil. Všichni se báli zvuků, které se ozývaly z půdy.

Kroky, pískání, šeptání... Ale ona povídačkám o strašidlech nevěřila a pak se divila, když se před ní jednoho dne objevil duch bývalé majitelky domu a uškrtil ji.

Amanda sledovala úlek té ženy a děkovala Bohu, že ona takové hrůzy prožívat nemusí. Vůbec si neuvědomila, že udělala přesně to, před čím ji Tom varoval. Zakřikla to.

Náhle se zablesklo a následoval prudký úder hromu. A pak vypadly pojistky. V okamžiku byla všude tma.

Amanda nadskočila a zamrazilo ji. Zaklela.

„Mandy? Co se stalo?“ ozval se Tom, který ji slyšel.

„Vypadly pojistky. Pitomá bouřka.“ Jako na odpověď znovu zahřmělo.

„Tak to je smůla. Máš baterku?“

„Asi tady někde bude, ale já nevím kde.“

„A co svíčky?“

„Ty by mohly být v kuchyni. Počkej chvíli.“

Došla poslepu do kuchyně a hmátla po zásuvce. Pomalu si zvykala na tmu a začínala rozeznávat obrysy nábytku, který byl kolem ní. Nepříjemný pocit v žaludku ale zůstal.

„Tome? Už je mám. Tak, hned toho vidím víc.“

„Fajn. Jen to tam, prosím, nepodpal.“

Amanda se rozhlédla po místnosti osvětlované mihotavým světlem svíček. Všechno vrhalo děsivé stíny, které připomínaly pařáty, které se na ní v další minutě vrhnou a...“

„Tome?“

„Ano? Děje se něco?“

„Já mám strach.“

„Nemusíš. Jsem na telefonu.“

„Fajn.“

Znovu se rozhlédla.

„Tome?“

„Hm?“

„Já mám ale velký strach.“

„Mám ti vyprávět vtipy? Tak letí jednou Čech, Němec a Francouz letadlem...“

„To mi nepomůže. Já chci, abys sem přišel.“

„To asi nepůjde.“

„Proč?“

„Neznám tvoji adresu.“

„Tu ti samozřejmě dám.“

Nadiktovala mu ulici a číslo baráku.

„Tak fajn. Za čtvrt hodiny jsem tam.“

„Děkuju.“

„Nemáš zač, Mandy. Víš, že pro tebe bych udělal cokoli.“

„Ano, to vím. Tak zatím. A pospěš si.“

„Na viděnou.“

Amanda položila mobil před sebe na stůl a zírala nepřítomně do stěny, po níž se plížily duchové věci, které za denního světla působily naprosto obyčejně. Bála se. A hodně. Co se asi skrývá v té skříní naproti? Co se schovává pod gaučem? Rychle zvedla nohy dříve, než ji za ně někdo stihl chytout. Až moc jí to připomínalo příběh o dívce, která byla sama doma a záhadně zmizela. O pár dní později našli zbytky jejího oblečení a také nehty a vlasy pod pohovkou. Při této myšlence se otrásla. Snažila se na takové věci nemyslet, ale znáte to, když se člověk na něco urputně snaží nemyslet, myslí na to ještě víc. Je to záluďné.

Crrr!

Amanda sebou trhla a srdce jí vyskočilo až do krku. *Je to jen mobil. Tom už je zřejmě blízko a chce mi to dát vědět. Nebo to jsou rodiče, aby mě zkontrolovali.*

Na obrazovce mobilu ale nebylo ani Tomovo jméno, ani rodičů. Neznámé číslo. Amanda si vzpomněla na film Kruh, ve kterém mrtvá dívka jménem Samara volala svým budoucím obětem, aby je v předstihu informovala, že se je chystá zabít. Amanda si tenkrát myslela, že je to pěkná hloupost, že si potom Samara nemůže vychutnat ten šok a úlek, ale teď jí došlo, že plíživý strach a nejistota je mnohem horší.

Přijala hovor.

„Haló? Kdo je to?“ zeptala se roztřeseně.

„Ahoj, Mandy, tady Tom. Jsi v pořádku?“

„Jo. Za jak dlouho dorazíš?“

„Cože?“

„Domlouvali jsme se, že přijedeš! Ty jsi zapomněl?“

„Mandy... My se na ničem takovém nedomlouvali...“

„Ale ano! Před chvílí, když jsme si volali-“

„My si... Mandy! Tobě volalo moje telefonní číslo?“

„No jasně... Tome, co se děje?“

„Už to v žádném případě nezvedej! Kdo je doma kromě tebe?“

„Nikdo, rodiče jsou na firemním večírku-“

„Hned zavolej na policii, aby přijeli k vám domů. Pak dej vědět rodičům. Já tam budu do dvaceti minut. Pojedu, jak nejrychleji budu moct.“

„Tome, co se děje?!“

„Poslouchala jsi dnes ráno rádio?“

„Ne, co tam říkali?“

„Z místní věznice utekl nebezpečný vrah. Včera v noci. Málokdo to ví, je to ještě hodně čerstvé...“

„A co to má co dělat se mnou?“

„Dnes ráno, když jsem šel do školy, potkal jsem ho. Hned jsem ho podle popisu v rádiu poznal a pokusil se ho zadržet...“

„Tome! Proč jsi to udělal? Měl jsi ho nechat jít! A povedlo se ti to?“

„Ne. Rval se jako pes, navíc měl u sebe nůž. Povedlo se mu vytrhnout se mi a utéct... Ale...“

„Ale co?“

„Vzal mi mobil, Mandy. Má můj mobil!“

Noví a staří známí

Bylo to jako zlý sen od samého začátku.

Nejprve se rozbil budík a Ninu probudilo až netrpělivé zvonění domovního zvonku. V dobré víře, že to je nějaký soused, se Nina dobelhala na balkon a s hrůzou zjistila, že před domem nestojí nikdo jiný než už předem špatně naladěná Amelie. Jakmile spatřila svou ještě rozespalou kamarádku, vyštěkla na Ninu, jestli vůbec ví, kolik je hodin. Nina nevěděla. Zacouvala do bytu a vrhla rychlý pohled na nástěnné hodiny. Nálada se jí tím nezlepšila, protože bylo dávno po půl jedenácté.

Nina zavolala na Amelii omluvu a rychle na sebe hodila oblečení. Ve spěchu nacpala komínky oblečení, předem připravené na stole, do tašek, popadla klíče, mobil a sluchátka, na které nesměla

zapomenout, a vyběhla z domu ke stříbrnému a oprýskanému autu, kde jí Amelie hned vyčinila. Nina strávila celou cestu do kempu přemýšlením, jestli zamkla domovní dveře a vypočila všechnu elektroniku ze zásuvek. Aby mezitím vyhořel byt, to bylo to poslední, co potřebovala.

Nálada obou dívek se nezlepšila ani poté, co konečně spatřily první chaty a stany. Ukázalo se, že fotografie na internetu si místní prostředí značně zidealizovaly. A ani vedoucí kempu, která jim předávala klíče, se netvářila tak mile a nadšeně jako na snímku.

„Nenecháme si tenhle týden pokazit,“ pokusila se o povzbuzující tón Nina o něco později, když stály před svojí chatičkou a pozorovaly, jak do okenic zuřivě naráží hmyz. Amelie něco nevrle zamumlala a odtáhla svoje kufry do maličké místnůstky se dvěma postelemi, stolem, dvěma židlemi a jedinou skříňkou, do které se věci obou dívek nemohly nikdy vejít.

„Ne, tohle já prostě nedokážu,“ vzdala to nakonec Nina. „Mělas najít nějaké pěkné, útulné místo, ne *tohle*,“ obořila se na Amelii.

„No tak to promiň, příště si vybírej kempy sama,“ odsekla Amelie.

Nina zavrtěla hlavou. „Žádné příště vůbec nebude.“ A s tímto prohlášením vydupala z chaty ven, aniž by vnímala, kam jde, zamířila ven z kempu. Zahřmělo. „Ještě lepší,“ zavrčela.

Netrvalo dlouho a spustil se prudký déšť. Nina ale nevnímala ani promočené oblečení, ani mokré prameny vlasů, lepící se jí na tvář. Cedila mezi zuby nadávky a umiňovala si, že už nikdy nikam s nikým nepojede, odted' už bude jezdit zásadně sama, aby měla od všech klid.

Pomalou se začalo stmívat a Nina se konečně zastavila, aby se rozhlédla a zjistila, kde se to vlastně ocitla. Stála na jakési štěrkané cestě, dost široké na to, aby jí projelo auto, a obklopené z obou stran vysokými stromy. V dálce před ní se cesta klikatila.

„Krucí,“ zanáčovala. Displej na jejím mobilu ukazoval nulový signál. Chtěla se otočit a vydat se po cestě zpátky, když ji náhle zastavil příjemný hlas.

„Jsi v pořádku?“

Nina se prudce obrátila a spatřila dívku zhruba ve svém věku.

„Já ... jasně, jsem. Jenom jsem se trochu zamyslela a nemám ponětí, kam jsem to došla.“

Dívka se pousmála. „No, to se stane. Ale měla by ses někam schovat před tím deštěm, nebo nastydneš.“ Ukázala kamsi za sebe. „Můžeš se zatím schovat u nás, jestli chceš.“

„U vás?“ zeptala se nejistě Nina.

Dívka přikývla. „U mě a mojí babičky. Neboj, nikdo tě neukousne.“

Nina si nebyla jistá. Na jednu stranu jí byla dívka sympatická, na druhou stranu se jí nechtělo chodit domů k někomu, koho vůbec neznala. Byla jí ale zima, a tak nakonec souhlasila. „Fajn.“

Dívka se znovu usmála a vedla jí prošlapanou cestičkou mezi stromy dolů ze stezky. „Bydlíme v ústraní, babička je trochu samotářka. Je nemocná a společnost jí nedělá dobře,“ vysvětlovala dívka. „Mimochodem, jmenuji se Kara.“

Nina se prodírala roštím za ní. „Já jsem Nina,“ odvětila. Jak se vzdalovaly od hlavní cesty, začínala litovat, že se nevydala rovnou zpátky, odkud přišla.

Nakonec se mezi stromy vynořila krásná chalupa, z jejíchž oken se linulo útulné teplé světlo.

„Tak tady bydlíme,“ řekla pyšně Kara a zastavila se před roubenými dveřmi.

Nina se neubránila obdivu. „Páni!“

„Tak se jdeme ohřát,“ pokynula jí Kara a otevřela dveře. Nina jí váhavě následovala do prostorné místnosti, vyhřáté ohněm plápolajícím v krbu.

„Zatím se posad,“ pokynula jí Kara a ukázala na lavici u okna. „Dojdu pro babičku.“ S těmito slovy se vydala po točitých schodech do druhého patra, kde byly nejspíš ložnice.

Nina rozhrnula závěsy a vyhlédla z okna. Venku už se mezitím rozprostřela tma, jediné, co mohla Nina pozorovat, byly provazce vody stékající po okenní tabuli.

„No, to se mi opravdu povedlo,“ pochválila se ironicky a myslela na Amelii, která nejspíš někde trnula strachy. Usadila se na lavici a putovala očima po místnosti. Na první pohled nic neobvyklého. Na policích byly vyrovnané zavařovací sklenice, pár fotek v rámečcích a ze dřeva vyřezávané figurky zvířat.

Upoutal ji jakýsi kus papíru, ledabyle pohozený vedle postavičky medvěda. Zvedla se a lístek sundala. Byl to úryvek z novin, který někdo velmi pečlivě vystříhal a poskládal. Na horní polovině papíru se skvěl honosný titulek „Sériové vražedkyně na útěku“. Nina se ušklíbla. Novináři si v přehnaně dramatických titulcích libovali.

Sklouzla pohledem na přiloženou fotku. Byly na ní vyfoceny dvě ženy, jedna z nich nemohla být o mnoho starší než Nina. Prohlédla si je podrobněji a zarazila se. To nebylo možné. Ale ať se na fotografii dívala z jakéhokoli úhlu, nebylo pochyb. Ona dívka byla zcela určitě ta stejná osoba, která ji sem přivedla.

Nina se nemohla hnout z místa. Byla paralyzovaná strachy. Jediné, na co se zmohla, bylo nadávat si v duchu do hlupaček.

Na schodech se ozvaly dvojí kroky.

Židle

„Co tu děláš?“

„Sama nevím. Přivezli mě takovou velkou zrezlou dodávkou a teď čekám, co se mnou bude. Nevíš o tom něco?“

„To nevím. Už dlouho se tu nic zvláštního nedělo, než sem přinesli tebe, tak se ptám. Odkud jsi?“

„Vzpomínám si jen na vůni dřeva a barvy a pak už si jen vybavím tu ohromnou budovu za oknem v autě. Jak dlouho už tu jsi?“

„Léta. Každý den na mě sedával jeden starý pán, ale teď už je tu dlouho ticho. Celý den pozoruji okolní život za oknem a přemýšlím, kdy se vrátí. Připadá mi to nekonečné.“

„To se ti nedivím. Musí být hrozné tu celé hodiny být sám. Je ti smutno?“

„Často. Slyšíš ty zvuky?“

„Ano, co to je?“

„To jsou obyvatelé tohoto domu. Neznám je, ale často slýchávám jejich hlasy. Baví se o různých věcech, často i o mně.“

„Co říkají?“

„Většinou je jim špatně rozumět, ale mám pocit, že se mně chtějí zbavit. Mám z toho strach.“

„Špatně tě vidím, proč je tu taková tma?“

„Jsme ve sklepech. Dřív jsem býval nahoře v jídelně, ale jakmile jsem začal jen trochu rezavět, dali mně sem. Ten starý pán mě kdysi vyrobil, ale to už je dávno. Chtěl bych být tak lesklý, jako jsi ty.“

„Je tu spousta špíny a starých věcí. Nelíbí se mi tu. Jak dlouho tu ještě budu?“

„Myslím si, že to nepotrvá dlouho. Tamhle v rohu je o zed' opřený stůl, taky nový, myslím, že vás brzy začnou používat, nemusíš se bát.“

„Jsem zabalená do nějakého igelitu a není to moc příjemné. Doufám, že nebudu čekat dlouho. I když říkáš, že se nemám ničeho bát, stejně mám trochu obavy, co bude.“

„Tomu rozumím. Pamatuju si, když sem takhle přivezli mě a jak jsem tu takhle netrpělivě před lety vyčkával já. Ale stálo to za to. Máš před sebou ještě dlouhý život, neměj strach. Ten bych měl mít spíš já.“

„Kde se najednou vzalo tolik světla?“

„To nevím, ale myslím, že sem někdo jde. Slyšíš ty kroky?“

„Slyším. Kdo je to?“

„Nějaká paní. Mám pocit, že něco hledá. Jde pořád blíž a blíž ke mně.“

„Máš pravdu, vidím obrys něčího těla. Už je skoro u tebe.“

„Mám takový špatný pocit, že si jde pro mě. Vypadá to, že nastal můj čas a odvezou mě někam na skladiště.“

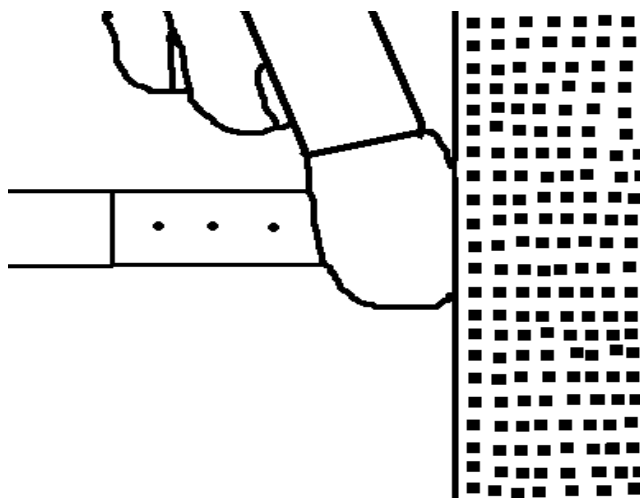
„Kam že tě odvezou?“

„Na místo, kam se odkládají staré nepotřebné kusy nábytku.“

„Proč by to dělali?“

„Protože už jsem dosloužil a teď tu zase bude místo pro jiné, jako jsi ty.“

doodles

topologický řetězec

Voda

daleko

kolem

lemuje

jezero

rosa

samota

taková

ochota

molo

letmo

výlet

ledový

rokle

prorok

rokuje

jenom

epistolární příběh

27. 8. 2004

Drahý Abrahame,

jak jsem slíbil, píšu Ti své dojmy z našeho nového domu. Je v žalostném stavu. Začínám si říkat, že jsme si radši měli koupit nějaký nově postavený dům, ale Irena trvala na tom, že si pořídíme něco starobylého a romantického. No, tahle barabizna má od nějakých viktoriánských sídel hodně daleko. Realitní makléř nám řekl, že v domě nikdo nebydlel už od druhé světové války. Taky to tam podle toho vypadá. Dveře nedovírají, takže domem profukuje, uvolněné okenice sebou každou chvíli praští o zeď a omítka je celá seškrábaná. Navíc je tu takové špíny, to bys nevěřil. Ve sklepě se usadily krysy, na půdě netopýři a všude mezi tím je spousta všemožného hmyzu a breberek. Ireně se to samozřejmě nelíbí, ale protože to byl její nápad, tváří se, jako by jí to nevadilo. Čeká nás spousta práce.

Brzy na shledanou,

Rudolf

10. 9. 2004

Drahý Abe,

vím, že uteklo spoustu času od mého prvního dopisu, ale měl jsem pořád něco na práci. Opravy domu jsou v plném proudu. Začíná to tu konečně vypadat trochu k světu. Vymalovali jsme, nainstalovali elektriku, koupili nový nábytek a trochu to tu zútulnili. Představ si, že se na jednom místě náhodou probořila zeď a vyhrnuly se z ní krysy! Ty malé potvory vlezou opravdu všude. Začali jsme se také seznamovat se sousedy, kousek od nás bydlí taková legrační paní s třemi malými dětmi. Pořád se na nás tak zvláště dívá. Asi si říká, jací blázni by se nastěhovali do tak hrozného baráku. Zavedli jsme tu topení, ale Irena si stejně pořád stěžuje na chlad a chodí po domě zahalená v kabátu. To se pak nedivím, že jsou z nás sousedé celí tumpachoví. No nic, brzy zase napíšu.

S přáním všeho nejlepšího,

Rudolf

14. 9. 2004

Abe,

to bys nevěřil, na co jsme přišli! Irena se včera prohrabávala v krabicích ve sklepě a najednou si všimla, že jedno prkno na podlaze nějak divně skřípe. Víš přece, jak miluje detektivky, tak ji hned napadlo, že je to možná takový ten úkryt v podlaze, jak pod uvolněné prkno dáš nějaké staré dopisy a tak. Věř nebo ne, on to skutečně přesně takový úkryt byl! A dokonce v něm byly i ty dopisy a fotografie. Ty fotky, Abe, to je něco. Podle všeho je na nich vyfocená ta rodina, co tu žila před námi. Četli jsme i dopisy, i když jsme z toho s Irenou moc dobrý pocit neměli. Bylo to jako vniknout někomu do soukromí. Ale nic moc důležitého v nich stejně nebylo. Jen dopisy od otce z fronty, od přátel a od dalších členů rodiny. Ale stejně Ti řeknu, že jsem z toho měl takový divný pocit, když jsem si představil, že před lety na tom samém místě, kde žiju já, žila nějaká jiná rodina.

Půjdeme se zítra s Irenou na tu rodinu zeptat našeho realitního makléře. Ten by snad něco měl vědět, nebo ne? Hned jak něco zjistíme, určitě Ti napíšu.

Brzy na viděnou,

Rudolf

16. 9. 2004

Drahý Abrahame,

tak jsme nakonec nic moc nezjistili. Maklér nám řekl, že se rodina po nějaké době odstěhovala, ale nezanechala na sebe kontakt. Takže asi máme smůlu. Ale popravdě řečeno, tohle jsme už pustili z hlavy. Přihodilo se nám tu totiž pár věcí, nad kterými si marně lámeme hlavu, tak snad na něco přijdeš. Začalo to všechno asi týden po tom, co jsem Ti poslal poslední dopis.

Irena toho dne seděla venku v altánku a četla si knihu. Jak asi víš, tou dobou celou tuhle oblast sužovala úmorná vedra a my jsme nebyli žádná výjimka. Já jsem zrovna něco opravoval ve sklepě a můžu Ti odpřísáhnout, že jsem tam byl celou dobu, i ve chvíli, kdy se to stalo, a nemohl jsem to tedy být já. Jak jsem řekl, Irena odpočívala na zahradě a až na cvrkání hmyzu byl všude mrtvý klid.

Najednou se za Irenou, která seděla čelem k lesíku a zády k domu, ozvaly kroky. Irena si samozřejmě myslela, že jsem to já, a tak na mě jen zavolala, abych jí donesl něco k pití. Kroky přešly zahradu a zmizely v domě. Když jsem pak o něco později vyšel ven, Irena se na mě divně koukala, a když jsem se zeptal, co se děje, chladně se mě zeptala, proč jsem jí nepřinesl tu vodu. Vysvětlil jsem jí, že mě o žádnou vodu nežádala, a oba jsme zpanikařili. Někoho jsme měli v domě.

Vzali jsme si v kůlně železnou tyč a museli jsme vypadat opravdu komicky, jak jsme se tak po špičkách plížili do vlastního domu. Prošli jsme celý dům, ale nikde nikdo nebyl. Navrhl jsem, že se to Ireně možná jen zdálo, a ona to nepřesvědčeně uznala. Stejně jsme toho ale té noci moc nenaspali.

K ránu se ale přihodila další věc. Irena odešla asi ke čtvrté hodině ráno do koupelny, ze které se přiřítla celá pobledlá a zmateně povídala něco o tom, jak se dívala do zrcadla, když najednou zablikalo světlo, na chvíli se vypnulo úplně, a ona v té nastalé tmě *prostě slyšela* někoho dýchat, asi tak, jako kdyby dýchal přes inhalátor. Potom ale světlo zase naskočilo a nikde nikdo nebyl.

Uklidňoval jsem ji, že to je jen tím stresem a nevyspalostí, přece nemáme v domě zloděje s inhalátorem, ale přesvědčoval jsem i sám sebe. Irena mi to stejně nevěřila a celý příští den ustrašeně nadskakovala při každém šustnutí.

Tak já nevím. Možná to byly přetažené nervy, možná ale také ne. Co si o tom myslíš ty?

Těším se na Tvou odpověď,

Rudolf

20. 9. 2004

Abrahame,

předně Ti děkuji za Tvůj dopis. Tvoje slova nás oba s Irenou uklidnila, ale ne na dlouho – podivné události totiž mají pokračování. Opravdu si už nevím rady a začínám být zoufalý. Nemůžu to ale dát najevo před Irenou, protože je na tom už tak dost špatně s nervy a nechci ji ještě víc vyděsit.

Nejprve jsme našli Ireninu oblíbenou vázičku roztrískanou na podlaze. Přišli jsme zrovna z procházky a oba jsme si celkem jistí, že ta váza stála bezpečně uprostřed stolu, nikoli na kraji. Ani nad ní nebylo nic, co by na ní mohlo spadnout nebo jí shodit. To ale nic nemění na tom, že když jsme se vrátili, po zemi se válely střepy. Irenu to dost vzalo, byl to totiž dárek od její babičky. To ale nebylo všechno. Dívali jsme se na střepy a přemýšleli, co by mohlo pád vázy způsobit, když se z hořejšího patra ozvala rána. Oba jsme se lekli. Mysleli jsme si, že tím je to jasné, někdo se k nám vloupal, rozbil vázičku a nejspíš nás viděl přicházet, zpanikařil a schoval se nahoře.

Pomaloučku se tedy vydali ke schodům. Snažili jsme se jít potichu, aby se zloděj nevyděl a neudělal něco bez rozmyslu. Jaké nás ale čekalo překvapení, když jsme s bušícím srdcem zkontrolovali jednu místnost po druhé a nikdo zde nebyl – jediné, co tu po vetřelci zůstalo, byl hrozný nepořádek. Věci byly vyházené ze zásuvek, všude se povalovaly hromady oblečení, boty a elektronika.

A právě ta elektronika nás zarazila. Jestli to byl zloděj, proč si ji neodnesl s sebou? V záchvěvu neblahého tušení jsem poslal Irenu zkontrolovat šperky a sám se šel podívat do sejfů, který jsem měl schovaný ve skříni. Nic nechybělo, i když v obou případech byly patrné známky vniknutí. Byla to pro nás záhada.

Dlouho jsme s Irenou spekulovali, co se to u nás děje. Irena navrhla, že možná ten zloděj hledal něco určitého. Třeba to vůbec nebyl lupič, ale jen někdo, kdo byl v příbuzenském vztahu s rodinou, co tu žila před námi, a teď chce odsud získat něco, co jsme my dva ještě nenašli. Také by to tu už vůbec nemuselo být, mohli to odnést zaměstnanci realitní kanceláře.

To ale nevysvětlovalo ránu z jedné z místností. Kudy by totiž zloděj utekl? Okno bylo vyloučené, pokud by si nechtěl zlámat obě nohy. Napadlo nás, že se kolem nás možná proplížil, ale to bylo vysoce nepravděpodobné.

Jsme s rozumem v koncích.

Rudolf

25. 9. 2004

Drahý Abrahame,

události nabraly spád. Je to tu už k nevydržení. Irena už docela vážně uvažuje o tom, že odjede na nějaký čas ke své matce, tak moc je to nesnesitelné. Nedá se tu spát. Z půdy se ozývají divné zvuky a tomu, že je to jen nějaká zbloudilá kočka, už ani jeden nevěříme, i když si to ze zvyku pořád opakujeme. Stále tu něco skřípe, je tu zima, i když topení je zapnuté na maximum, a voda se občas rozhodne stávkovat a začne téct špinavá. A i když je člověk v místnosti naprosto sám, má stejně pocit, že má společnost.

Ze zoufalství mě napadlo pořídit si hlídacího psa. Nevím, jestli uhlídat náš bláznivý dům není nad jeho síly, ale jestli nám dá nějaký (i kdyby falešný) pocit bezpečí, pak budiž. Irena trvala na tom, že pes bude spát v ložnici vedle postele a vzhledem k okolnostem jsem ani neprotestoval.

Hned druhou noc nás ale probudilo psovo temné vrčení. Mysleli jsme si, že třeba vrčí na dveře, ale zvíře upřeně hledělo do kouta, kde samozřejmě nic nebylo, jenom tma. Rozsvítil jsem, jestli se tam třeba neschovává myš, ale kout byl prázdný a pes na něj i přesto stále vrčel. Rozhodli jsme se přespat na pohovce v obývacím pokoji. Ve chvíli, kdy jsme opustili ložnici, se z ní začaly ozývat stejné zvuky jako z půdy a možná to bylo vyvolané stresem, ale měl jsem dojem, že i kroky.

Tak ti nevím. Začínám si říkat, že nám tu možná straší.

Rudolf

4. 10. 2004

Abrahame,

vadilo by Ti, kdybych strávil několik dní u Tebe? Stala se hrozná tragédie. Irena je mrtvá. Spadla ze schodů. Prý to byla nehoda, nejspíš zakopla o psa a už nestačila nabrat rovnováhu. Možná to tak je. Já si ale myslím své. Podle mě to vůbec nebyl pes. Nechci ale spekulovat, protože už to stejně nikomu nepomůže a nejméně ze všech Ireně.

Musel jsem posledních pár dní zařizovat spoustu věcí spojených s pohřbem a především s prodejem domu. Už do něj nikdy víc nevkročím.

Jediné, co by mě zajímalo, je důvod. Proč se to všechno muselo stát zrovna nám? Rozhněvali jsme si něčím to něco, co tam s námi poslední dny pobývalo? Nastěhovalo se to tam s námi, nebo to tam bylo už předtím? Nebo jsme to něčím vyvolali?

Asi jsme se měli víc dívat na horory. Pak bychom věděli, že když má člověk pocit, že někde straší,

nemá si namlouvat, že se mu to všechno jen zdá.

Doufám, že brzy napíšeš,

Rudolf

Strach

Otevřít oči Neplakat
 Jíst Nevynucovat
 Pít Nepadat
 Ležet První zub
 Překulit se Svoboda
 Sedět
 Lézt
 Stát
 Batolit

Bavit se Učit se Učit se Učit se

Bavit se Učit se Učit se
 Bavit se Učit se Učit se

Bavit se Učit se Učit se

Bavit se Zodpovědnost
 Bavit se Zodpovědnost
 Bavit se Zodpovědnost
 Bavit se Zodpovědnost
 Bavit se **Zodpovědnost**
 Bavit se

Smrt
 Smrt Smrt
 Smrt Smrt
 Smrt
 Smrt

Smrt**Zodpovědnost**

Práce Partner/ka
 Práce Partner/ka

Smrt
 Smrt Smrt

Účty Děti
 Účty Děti
 Bydlení Peníze
 Bydlení Peníze

Smrt Smrt
 Smrt

Zodpovědnost**Smrt**

Čas Čas
 Čas

Nemoc Nemoc

Vnoučata Nemoc
 Vnoučata
 Vnoučata
 MáloPeněz
 MáloPeněz
 MáloPeněz Spánek
 Odpočinek Klid

Unikli ze zajetí

Začalo svítat. Slunko se pomalu a líně objevovalo nad střechami paneláků a proniklo také do velké voliéry v zoo. Špačka Pavla však neprobudily příjemné sluneční paprsky, ale bylo to ostré klovnutí zobákem přímo do křídla, pod kterým byla stále schovaná jeho hlava. Bolest ho až příliš krutě vytrhla ze spánku. Znovu se mu zdálo o třešních. Stále ještě cítil jejich sladkou chuť v zobáčku, ale klovnutí od orlice Venuše okamžitě rozbilo Pavlův krásný noční svět. Než se špaček úplně vzpamatoval, velký dravec již stejným způsobem donutil vstát pěnkavu Luboše. Ani jednomu se nechtělo čelit dnešnímu ránu, věděli, že bude velmi náročné.

Venuše si oba menší ptáky změřila přísným pohledem svých bystrých očí a začala zobákem rozvazovat drátek, který byl jedním koncem připoután k hřebíku, zaraženému do země, druhý konec svazoval ptákům nohy. Orlice je každý večer tak zajistila, aby se nepokusili o útěk. Ve své sbírce předmětů měla Venuše také šroubek, kterým často neposlušně zajatce bodala, když ji omrzelo klování.

Stále bylo časně ráno, když Venuše svým vězňům naposledy zopakovala úkoly, za jejichž splnění slíbila svobodu. Luboš odletěl první. Venuše byla velmi prohnaná a nepustila je oba společně, dobře si uvědomujíc možnost útěku. Tak zajistila, že se oba ptáci vrátí. Pokud by se Luboš rozhodl utéct, Pavla by čekal krutý osud.

Protáhl se otvorem v drátěnce a vyrazil přímo na sever. Nohy měl stále ztuhlé od nenáviděného drátku a poslední rány od šroubku se také ještě zcela nezahojily. Přesto letěl vytrvale dál. Po chvíli Luboš přistál a sezobal pár slunečnicových semínek k snídani. Chutnala opravdu skvěle. Jakmile konečně dosáhl svého cíle, neváhal a rychle popadl do zobáku list salátu a do pařátů plátek okurky. Zpáteční cesta byla mnohem náročnější, ale vidina svobody dodávala jeho křídům novou sílu. Luboš byl již zcela vyčerpaný, když doletěl zpět do hnízda k Venuši a svému příteli Pavlovi. Položil svůj lup, salát a okurku, před orlici a svým pohledem jakoby říkal, vidíš, já to dokázal. Venuše jen mírně pootočila hlavou, popadla šroubek, škrábnula Pavla a dala mu tím signál ke startu. Špaček bolestí ucukl, ale nezbývalo mu nic jiného než splnit svůj úkol.

S myšlenkou na svůj sen o třešních vyrazil stejnou cestou jako předtím jeho přítel. Proletěl kolem výběhu antilop, občerstvil se vodou od krokodýlů a jen těsně unikl čelistím velkého samce, kterého přivábila čerstvá krev z rány od šroubku. Pavel však unikl a pokračoval dál směrem k tržnici. Ráno už se pomalíčku měnilo v dopoledne, když špaček přiletěl nad stánek. Vyhlédl si malou papriku a uchopil ji do zobáčku. Z vedlejšího košíku si vzal mrkev do pařátů a vydal se na zpáteční cestu, obtížen zeleninovým nákladem. Každé mávnutí křídel bylo slabší než to předchozí, až si nakonec Pavel musel odpočinout a přistál na lavičce naproti tygřímu výběhu. Ani chvilkový odpočinek si však neužil. „Maminko. Pi-pi,“ blížilo se malé dítě. A tak špaček musel rychle zpátky do vzduchu i se svou vzácnou kořistí.

Luboš a Venuše netrpělivě vyčkávali přiletu třetího ptáka. Vtom si pěnkava uvědomil, že její orlice zapoměla spoutat a rozhodl se využít příležitosti. Pomalu, nenápadně a s vypětím všech sil Luboš vytáhl ze země hřebík a tiše ho přesunul k okraji hnízda. Venuše si ničeho nevšimla, stále se dívala směrem, odkud očekávala Pavlův přilet. Luboš věděl, že jakmile hřebík s drátkem spadne, orlice se za svým největším pokladem vrhne. Určitě nebude chtít, aby vzácné kousky železa získali ostatní ptáci ve voliéře. Náhlé cinknutí však tento plán téměř zhatilo. Úplně zapomněl na třetí předmět, šroubek, a srážka s hřebíkem vydala tichý, ale přesto slyšitelný zvuk. Venuše se rychle otočila, nicméně Luboš stačil v poslední chvíli překulit

hřebík přes okraj a zbytek vykonala gravitace. Orlice vrhla zuřivý pohled na polovičního opeřence a střemhlavým skokem letěla pro své cennosti. To byla Lubošova chvíle. Toto ráno již podruhé si naložil salát a okurku a kvapně vyletěl směrem k otvoru v drátěnce. Díval se pořád vpřed, ze strachu, z pronásledování od Venuše. Vzdálenost ke svobodě se vůbec nezkracovala, skoro se zdálo, že to je naopak.

Zbytek obyvatelstva voliéry se zájmem sledoval Lubošův boj s nákladem. Už jenom kousíček. Náhle za sebou uslyšel klapnutí smrtelného zobáku. Pěnkava vrhnul veškerou zbývající energii do dlouhého skoku směrem k děravému oplocení.... A zvládl to! Venuše nedokázala zabrzdit svůj pohyb a plnou rychlostí narazila do drátěnky. Konečně byl Luboš volný. Ihned po výletu z voliéry uviděl svého vracejícího přítele Pavla a společně poletí vstříc svobodě.

typogram

neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch
 neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch
 neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch
 neúspěch úspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch
 neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch
 neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch
 neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch neúspěch

Židle

„Jauvajs, budu mít tělo samou modřinu!“

„Nono! To je ňákýho nářku. Bud'te rád, že jste celej. Když sem přivezli mě, chyběly mi dvě nohy!“

„Au, nehodili mě snad na smetiště?“

„Srdečně vás tu vítám. Pojd'te blíž, ať si vás řádně prohlídnu. No jo, koukám nějaký starej typ.“

„No dovolte. Na svůj věk vypadám náhodou báječně!“

„Jo? A co ten slezlej lak? A ty starý šroubky? Kdybych neprochodila půlku světa, tak snad ani nepoznám, že si povídám s lustrem.“

„Přestaňte mě urážet. Já jsem svítil několik desítek let v rodině významného vídeňského továrníka, zatímco vy jste stála někde v koutě hospody a civěla do zdi.“

„A víte, že se tak úplně nepletete. Moje kariéra se z počátku nevyvíjela vůbec dobře. Pracovala jsem v jednom hostinci v Podkrkonoší, kam vítr málokdy někoho zavál. Pak ale přišel nejdůležitější den mého života.“

„Myslíte den, kdy vás odvezli na tohle smetiště?“

„Jistěže ne. Jednou k nám do hostince zavítal velmi podivný člověk. Ze všech židlí, který v šenkovně stály, si vybral tu nejopotřebovanější - mě.“

„Skutečně divný člověk!“

„Náhodou byl mooc šikovný. Venku lilo jako z konve, a protože by tam ani psa nevyhnal,

rozhodl se, že mě trochu upraví. Měl takovou velkou tašku přes rameno. Z té tašky vyndal všelijaké šroubky, pilky, matičky, hřebíčky a různé další věci. Potom vytáhl barvy a štětce a všechny tyhle věci měl v takových speciálních pouzdrech a všechno to vypadalo moc hezky.“
 „Normální blázen! Ztrácet čas na nějaký starý vokoukaný židli. Šikovnosti asi taky příliš nepobral, když z vás udělal tohle.“

„Nepřerušujte! Zatímco pracoval, prohlížela jsem si jeho dlouhý vousy. No a večer jsem se cítila jako znovuzrozená. Barvy na mně jenom hrály, zdobily mě nejrůznější kamínky a hřebíčky, měla jsem vyřezávané nožky, ale hlavně jsem měla kapsy a v těch kapsách ruce!“

„No prosím! Kdo to kdy viděl. Židle s rukama!“

„Od té doby se mi změnil celej svět. Najali mě ochotníci, s kterejma jsem zjezdila půlku zeměkoule. Viděla jsem moře, pouště, velehory i pralesy a pustiny. Vydělávala jsem spousty peněz!“

„Jo a jak? Vždyť se vám mohli tak akorát smát.“

„Vždycky, když se na mě někdo posadil a liboval si, na jaký krásný židli sedí, vytáhla jsem své ruce z kapes a celýho jsem ho prošacovala. To byste nevěřil. Rázem jsem se stala nejbohatší židli na světě. Lidé nosí v kapsách tolik krásných věcí. Peníze, hodinky, šperky, později mobily a flashky... No prostě ráj na zemi! Vyhrála jsem miss židle a desetkrát jsem získala titul dřevěný výrobek roku. Ten člověk, co mě vyrobil, byl geniální!“

„Jo, a když jste vydělávala takový peníze, tak proč jste skončila tady?“

„No, oni potom zjistili, že okrádat lidi můžou sami i bez židle. Nemuseli mě pravidelně natírat a živit. Jenomže já vím, že se pro mě vrátí, pochopitelně, až je pustí z vězení. Uvědomí si, že židli nikdy nikdo nezatkne.“

„Aha, to vypadá na dokonalý mechanismus! Mě vyhodili, protože začali kupovat úsporný žárovky, na který nejsem stavěnej.“

„No, tak můžete čekat se mnou. A nebo víte co? Já už špatně vidím, tak že byste jezdil se mnou a svítil mi. Ty kapsy jsou někdy strašně hluboký. Hlavně u zimníků.“

„Ale jistě. Počkejte, já si takhle vylezu nahoru.“

„Krása. Hned se mi bude lépe pracovat. A vidíte tamhle tu maringotku?“

„Jistě, vaši ochotníci! Rozjedeme velikej byznys!“

zob	zob	zob
zob	zob	zob
zob	zob	zob
zob	zob	zob
zob	zob	zob
zob	zob	zob
zob	zob	zob
zob	zob	zob

zzob
zo
z

L Ž	L Ž	L Ž		L Ž
E	E	E		E
LEŽ LEŽ	LEŽ LEŽ LEŽ LEŽ LEŽ	LEŽ LEŽ LEŽ LEŽ	LEŽ LEŽ	LEŽ LEŽ LEŽ LEŽ LEŽ
LEŽ LEŽ	LEŽ	LEŽ LEŽ LEŽ LEŽ	LEŽ LEŽ	LEŽ
LEŽ LEŽ	LEŽ	LEŽ	LEŽ LEŽ	LEŽ
LEŽ	LEŽ	LEŽ	LEŽ	LEŽ
<u>LEŽLEŽ</u>	LEŽ	LEŽ LEŽ LEŽ	<u>LEŽLEŽ</u>	LEŽ
LEŽ	LEŽ	LEŽ	LEŽ	LEŽ
LEŽ	LEŽ	LEŽ	LEŽ	LEŽ
LEŽ LEŽ	LEŽ	LEŽ LEŽ LEŽ LEŽ	LEŽ LEŽ	LEŽ
LEŽ LEŽ	LEŽ	LEŽ LEŽ LEŽ LEŽ	LEŽ LEŽ	LEŽ

typogram

reklama

TRICKI'S FIELD

Let'te životem společně!

SEMINÁŘ TVŮRČÍHO PSANÍ
GYMNÁZIUM VÁCLAVA BENEŠE TŘEBÍZSKÉHO

Nech se unést vlnou
POHODY!

LIMITOVANÁ EDICE

www.pohoda-lahoda.cz

Almanach prací studentů tvůrčího psaní (2009 – 2017)

Sestavila: Vladislava Marešová

Gymnázium Václava Beneše Třebízského Slaný

Smetanovo nám. 1310

274 01 Slaný

Vydáno vlastním nákladem